ANNE LAURENCE

Drumul spre iubire

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Frustrată, dar ținându-și la ureche receptorul telefonului din mașină, Cass Morrow coborî de la volanul limuzinei. Recunoștea. Iar se uita la noul ei client. Îl privea din fața magazinului cu prețuri reduse, prin vitrină, zărindu-l cum rătăcea printre gondolele încărcate, căutând un anumit articol. Da, Benjamin Wyden arăta la fel de nelalocul lui, umblând prin „SaveStop“ în hainele lui scumpe de seară, cum era și Cass, în timp ce-l aștepta lângă mașina neagră și lucioasă.

Și totuși, nu atrăgeau prea multă atenție. Se aflau doar la câteva minute de un șir de hoteluri dintre cele mai elegante din Miami și, la ora opt seara, magazinul era încă destul de aglomerat.

Hotărându-se să se concentreze asupra capotei limuzinei, în locul clientului, Cass privi oglindirea

deformată a firmei multicolore „SaveStop“ în suprafața lustruită. Se mai concentra și asupra a ceea ce avea să-i spună mătușii sale, când aceasta revenea la telefon. Mătușa Mavis conducea firma Goldcoast Limousine la fel de eficient ca bunicul lui Cass, înainte de a fi ieșit la pensie, iar Cass știa cum să fie organizată. Mai ales în împrejurările existente.

– Iartă-mă, Cass, se auzi vocea familiară a mătușii Mavis – gâjâită, aspră și pragmatică. A trebuit să-ți primesc apelul pe altă linie.

– E-n regulă, răspunse Cass. Stăm foarte bine. E în „SaveStop“, așa că am puțin timp ca să stăm de vorbă și...

– Chiar a plecat de la propria lui nuntă?

– Mda. Acum nici douăzeci de minute.

– Și vrea să-l duci acasă? Chiar acum? De la Miami tocmai până la Saint Louis?

– Zice că, dacă mergem non-stop, n-o să ne ia mai mult de douăzeci și patru de ore. Pe urmă, fie va expedia mașina înapoi, fie-mi va plăti biletul de avion, sau pot să vin singură cu mașina, sau...

– Înțelege că toată distracția asta o să-l coste pielea de pe el, nu?

Cass fu nevoită să zâmbească. Deși lucra pe o scară mai redusă, mătușii Mavis îi plăceau afacerile la fel de mult ca lui Benjamin Wyden.

– După aproape patru zile de când îl plimb de colo-colo, declară ea, sunt sigură de două lucruri: Benjamin Wyden e pe cât de bogat, pe-atât de cinstit.

– Mie nu mi se pare prea stabil. Dacă-și lasă familia cu ochii-n soare la nici o săptămână înaintea nunții și zice că vrea să-l duci la Saint Louis, așa, pe nepusă-masă... Vreau să zic, e un mijloc de transport cam scump...

– A spus că mai are nevoie de timp, fie și numai douăzeci și patru de ore. Vrea să fie singur. E mahăr mare, mătușă Mavis. Îi e greu să...

– Stai așa, stai...

Cass se bucură când mătușa ei îi ceru să aștepte. Era de înțeles că nu-i convenea ca limuzina ei cea mai bună să fie dusă la o asemenea distanță. Mai rău, Cass începea să-și dea seama cât de importantă devenea pentru ea această călătorie neașteptată. Se întorsese acasă la Miami ca să mai scape un timp de presiuni, și nu reușea. Poate că un drum lung și liniștit până la Liz Smith era exact lucrul de care avea nevoie – o recreație adevărată, așa cum spusese Benjamin Wyden că avea să fie pentru el.

Cass știa că iar se uita la Ben Wyden. Pe lângă hainele scumpe de seară și felul încrezător cum umbla prin lume, Benjamin Wyden era un bărbat atrăgător în sine. Înalt, brunet, bine clădit și într-o formă fizică

perfectă, era bronzat după scurta ședere în Florida. Sub aspect fizic, era bărbatul ideal pentru Cass. S-ar fi putut îndrăgosti de el într-un minut.

Iritată, Cass își mută receptorul la urechea cealaltă și se întoarse dinspre magazin. Își rezemă un șold de limuzină – aproape ca și cum s-ar fi sprijini pe o prietenă – și trase adânc aer în piept.

În ianuarie, serile deveneau surprinzător de răcoroase după căldura zilelor însorite. Cu o mână, Cass își strânse pe trup vestonul de stofă moale al costumului negru. Purta o parte din costisitorul ei „echipament Los Angeles“ – cum își numea garderoba pe care o adusese cu ea din California. Un taior negru, bluză albă descheiată la gât, mocasini italienești scumpi din piele neagră, un papion lat, înnodat manual, un ac de cravată plat de argint la rever, toate acestea făcând-o să arate ca o șoferiță de înaltă clasă, într-un domeniu extrem de concurențial. Recunoștea că și ea atrăgea destule priviri.

– A naibii de aglomerată, seara asta, anunță mătușa Mavis, revenind la telefon. Așadar, cred că iar pleci.

Derutată de hotărârea atât de promptă a mătușii sale, Cass se avântă orbește:

– Nici măcar nu vrea să-și împacheteze lucrurile. Le are în casa bunicului miresei – știi, în Biscayne Bay, unde-a locuit – dar nu vrea să se mai întoarcă acolo.

Zice că toate pot fi trimise înapoi la Saint Louis sau înlocuite. Și-n plus, de ce-am putea avea nevoie la drum, în douăzeci și patru de ore?

– Mda, dar tu ce ai la tine? Pe lângă geanta aia burdușită pe care o cari peste tot?

– Nu prea multe, recunoscu Cass, nerăbdătoare să plece. Zice că poate cumpăra orice am nevoie, și că ne va achita toate cheltuielile. Oricum, am credit-cardurile la mine.

– Mda, mă rog, ai grijă să păstrezi chitanțele. Știu că-l consideri demn de încredere, dar...

– De ce n-aș avea încredere în el? Nunta asta enormă, mireasa și familia ei, până și Benjamin Wyden însuși, au apărut în toate ziarele din ultimele câteva săptămâni. L-am dus la Fort Lauderdale, ca să-și întâlnească părinții care acostaseră acolo cu iahtul. Puțini oameni fac atâtea parale ca ăștia, mătușă Mavis.

– Bine, bine, numai vezi să nu pierzi chitanțele. Și ține mine, Cassie fată, că deja muncești de-o zi încheiată, așa că ia-o mai ușor.

Cass simți afecțiunea aspră a mătușii sale, în pofida stilului și a vocii arțăgoase.

– Îți mulțumesc, mătușă Mavis. Totul va fi în regulă. Numai ține minte, vrea să fim cât mai discreți. Nici măcar un telefon. Va trebui să te sun eu, când prind câte o ocazie.

– Știu, știu. Și-n plus, nici nu-mi fac griji cu adevărat. Ce naiba, conduci limuzine de când ai fost destul de mare ca să-ți iei permis și să ajungi cu picioarele la pedale. Numai ține clar toate evidențele.

– S-a marcat, răspunse Cass. Te sun imediat ce pot.

Simțindu-se surprinzător de ușurată, Cass se aplecă în limuzină, punând receptorul la loc în furcă. Dar, când se întoarse din nou spre magazin, ușurarea i se risipi. Ce știa ea de fapt despre Benjamin Wyden, omul cu care urma să-și petreacă următoarele douăzeci și patru de ore?

Bun, deci știa toate lucrurile pe care i le spusese mătușii Mavis. Dar mai știa și că se simțea atrasă de un bărbat care nici măcar nu era conștient de existența ei. Cu trei zile în urmă, când Ben Wyden se interesase despre un loc unde se putea juca handbal, Cass îi găsise un teren public într-un parc. De-atunci, jucase o dată pe zi, iar ea îl dusese cu mașina acolo și, în timp ce-l aștepta, îl privise. Considera că în timpul acelor câteva ore ajunsese să-l cunoască cel mai bine. Nu numai că văzuse în ce formă fizică era, dar mai observase și cum se purta cu oamenii de diverse soiuri. Pentru cineva care era un om de afaceri „mereu în frunte“, Benjamin Wyden avea și o latură umană surprinzătoare.

Acum, însă, Cass nu voia să se gândească la această latură a lui. Și nici nu i-o vedea, în timp ce mergea spre „SaveStop“, observându-l prin ușa de sticlă cu deschidere automată.

Benjamin Wyden nici nu-i lua în seamă pe cei din jurul lui. Ținuta sa de seară atrăgea curiozitatea oamenilor, dar el nu observa. Își ținea capul cu păr brunet aplecat peste ziarul pe care-l citea. Sub braț avea vârâte alte ziare, alături de o pungă de plastic cu articolele pe care le cumpărase. În timp ce stătea acolo, în mijlocul tuturor, citind calm, strângea în mână o ceașcă de plastic cu cafea, nedesfăcută.

Nu, nu arăta deloc ca un om care tocmai își lăsase cu buzele umflate viitoarea mireasă.

– Domnule Wyden! strigă Cass prin ușa care se deschisese la apropierea ei.

Ben Wyden ridică privirea, cu ochii săi cenușii întrebători.

– Gata?

– Totul e gata, domnule. Mai aveți nevoie de ceva, înainte să pornim?

– Nu.

– Atunci, cum ar spune bunicul meu, putem s-o tundem cu foarfecele și cu briciul.

Benjamin Wyden se apropie de portiera din spate a limuzinei, așteptând-o pe Cass să i-o deschidă. Era un

serviciu pentru care plătea, iar Cass i-l făcu de bunăvoie, mai ales întrucât Wyden avea mâinile ocupate. Îi ținu și ceașca de cafea, în timp ce clientul ei se așeza pe canapeaua confortabilă din spate.

Ceea ce o nemulțumea, își dădu Cass seama, era felul cum privea întotdeauna parcă pe lângă ea, sau prin ea. Și, nu, nu-i remarca nici una dintre încercările de a fi prietenoasă.

Faptul că ea părea să-i observe fiecare mișcare o zgândărea și mai mult. Dar, în fond, relația lor era strict profesională și trebuia să rămână astfel.

Da, așa și voia, mai ales după toate complicațiile din viața ei. Douăzeci și opt de ani, și încă liberă ca pasărea cerului, își spuse Cass. Cum reușise Benjamin Wyden, despre care citise în ziare că avea treizeci și doi de ani, să-și organizeze atât de bine viața?

Așezându-se la volan, Cass porni limuzina și ieși din mica parcare, cu dibăcia unui pilot de formula unu.

Da, o relație profesională. Douăzeci și patru de ore de existență liniștită, rutinieră. De asta avea nevoie.

* * *

Cass știa să rămână concentrată pe meserie. În North Miami îi aștepta intersecția cu drumul care ieșea

din statul Florida, la nord. La ora aceea, circulația era încă destul de densă, iar Cass putea să jure... ei bine, oricât ar fi părut de ciudat, putea să jure că-i urmărea cineva. De fapt, în ultimele două zile avusese tot timpul aceeași senzație. Astă-seară, însă, știa că tot zărea același Ford persistent pe care-l mai văzuse, de trei-patru ori, cu doar un autovehicul sau două în urma lor.

– Oi fi nebună? murmură ea de una singură, în timp ce mijea ochii, privind în oglinda retrovizoare de deasupra parbrizului, apoi în cea laterală.

– Poftim?

Aproape că uitase de client. Aproape. De când plecaseră de la „SaveStop“, acesta stătuse baricadat după ziarele lui. Ceea ce nu era deloc neobișnuit, întrucât citea adesea ziarele din scoarță-n scoarță în timp ce Cass îl ducea cu mașina.

„Mai bine nu-mi vorbi“, spuse ea în gând.

Acum, însă, Ben Wyden coborâse ziarul și o privea prin oglinda interioară.

– Ăă, nimic, răspunse ea. Scuzați-mă.

– Cam aglomerat traficul, mm?

– Nu, nu-i prea rău. Dar, da, pe-aici traficul e întotdeauna dens.

Wyden o privi întrebător, apoi scutură paginile ziarului, pentru a-și relua lectura.

– Ascultați, spuse Cass, făcându-l s-o privească din nou. S-ar putea... vreau să zic, ar fi posibil că ne urmărească cineva? În ultimele două zile, am...

– Da, răspunse simplu Wyden.

Întrucât numai la un asemenea răspuns nu se așteptase, Cass se întrerupse, surprinsă.

– Vreți să spuneți că ne urmărește cineva?

Ben Wyden își ridicase din nou ziarul, dar răspunse pe un ton firesc, din spatele acestuia.

– Da, suntem urmăriți, dar nu avem nici un motiv de îngrijorare. Probabil au să renunțe imediat ce ieșim pe șodea.

Cass nu știa ce să zică. Niciodată n-o mai urmărise nimeni.

– E mașina aceea albă, care...

– Mda, o întrerupse el scurt. Ford-ul Sedan alb.

– Asta ce e, un fel de... cum să spun... farsă de nuntă?

– Nu, n-are nici o legătură cu nunta.

Cass înțelese că nu voia să discute despre nuntă. Iar Benjamin Wyden își dădu și el seama, după câte se părea, că vorbise puțin cam repezit.

– Ascultați, domnișoară... ăă...

– Morrow.

– Da, domnișoară, ăă, Morrow. Credeți-mă când vă spun că nu e nici un motiv de îngrijorare, și atât.

Cass spera ca Ben Wyden că continue cu explicațiile, dar acesta n-o făcu. Subiectul era închis.

Abia când Sedanul alb acceleră dintr-o dată, ajungând în paralel cu ei, Cass aduse din nou vorba.

– Domnule Wyden, insistă ea, cu privirea oscilând între mașina de alături și ziarul clientului, vizibil în oglindă. Vă rog, domnule Wyden...

– Bine, bine, răspunse el, lăsând ziarul jos. Deschide fereastra și vezi ce spun.

– Poftim? întrebă Cass șocată. Să deschid fereastra? Să vorbesc cu... cu acești oameni? În traficul ăsta?

– Atunci așteaptă până la următorul stop, și vor veni ei să vorbească.

Lui Cass nu-i venea să creadă. Și totuși, imediat ce se opriră în aglomerația de la următorul semafor, un individ înalt și mătăhălos coborî din Sedanul alb, rămas acum cu două mașini în urmă, și-și croi drum spre ea. Era îmbrăcat într-un sacou sport de poliester albastru, cămașă, cravată și niște pantaloni gri diformi.

În timp ce pe capota limuzinei începeau să cadă stropi mari de ploaie, iar clientul ei își împăturea în sfârșit ziarul, Cass apăsă pe butonul de deschidere a ferestrei.

– Scuzați-mă, donșoară, spuse uriașul, aplecându-se spre ea cu o politețe cam stângace. Mă scuzați că văd opresc, dar sunt sigur că domnul Wyden știe ce vrem. De fapt, domnule Wyden, dacă ați binevoi să...

– Da, da, bine, i-o reteză iritat Ben Wyden. Zi doar ce vrei să facem. Dar, pe toți sfinții, omule, nu complica și mai mult lucrurile.

– Nu, domnule, răspunse uriașul, ferindu-și ochii de ploaie, în timp ce încerca să-l distingă pe Ben Wyden pe bancheta mașinii. Nu e complicat deloc, domnule. După stopul ăsta, pe stânga, e un motel. Acolo puteți intra în parcare cât ai zice pește, și stăm de vorbă. N-am vrut să vă speriem, donșoară, adăugă el, înainte de a se întoarce grăbit, pornind în trap mărunt înapoi spre Sedan.

Cass îl văzu urcându-se în mașină chiar în timp ce lumina semaforului se schimba, apoi porni.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, întorcând pe jumătate capul spre client.

– Nimic care să te îngrijoreze, domnișoară. Fă numai ce ți-a spus. Intră în parcarea motelului – da, ăsta de-aici – iar eu cobor și-am să rezolv totul.

Mai puțin speriată, dar tot mai curioasă, Cass se conformă. De cum opri în parcare, însă, și imediat ce Sedanul sosi în spatele lor, își dădu seama că se putea să nu înțeleagă niciodată despre ce era vorba.

Coborând grăbit și trântind portiera în urma lui, Benjamin Wyden porni spre Sedan, unde-l așteptau omul cu care vorbiseră pe stradă și încă unul, hispanic

după aspect. În ploaia torențială și lumina farurilor Sedanului, cei trei își strânseră mâinile, aduși de umeri.

Cass încerca să vadă cât putea de bine. Cele trei siluete se agitau în lumină, iar ea nu putea decât să-și imagineze subiectul discuției. În cele din urmă, clientul ei acceptă ceva, deși fără tragere de inimă, iar uriașul, după ce se întoarse la Sedan, reveni spre limuzina lui Cass, cu o ladă de mărime medie. O ducea cu grijă și, când partenerul lui îl ajută să deschidă portiera din spate a limuzinei și să pună ușurel lada pe podea, Cass văzu că era însemnată cu cuvântul „fragil".

De astă dată, ceilalți doi bărbați, amândoi în sacouri de poliester și cu un soi de formalism țeapăn, se scuzară că o speriaseră. După ce-i mulțumiră, porniră grăbiți înapoi spre mașina lor.

Între timp, Benjamin Wyden se așezase și el în limuzină, pe bancheta din spate. Dezgustat, scuturându-și părul de ploaie, își scoase sacoul de seară, punându-l pe canapeaua din fața lui. Cravata și-o scosese mai devreme, iar Cass nu putu să nu se simtă atrasă de aspectul lui plăcut, accentuat de contrastul între pielea bronzată și cămașa albă.

– Să mergem, spuse el, risipind vraja momentului.

– Să mergem? repetă Cass. Vreți să spuneți că asta a fost tot? Mergem... și gata?

Ben Wyden o privi în oglindă.

– Exact, domnișoară, ăă, Morrow. Mergem și gata.

Pe lângă faptul că deznodământul o cam decepționase, Cass mai simțea și alte câteva lucruri. Totuși, era o profesionistă, iar clientul ei, Dumnezeu să-l binecuvânteze, îi plătea toate serviciile. Zâmbind cu stoicism, dădu din cap și porni limuzina.

* * *

Ben Wyden știa că pe domnișoara Cass Morrow o intriga lădița pusă la picioarele lui. Totuși, era o profesionistă, lucru care-i plăcea cu adevărat la ea. De asta avea nevoie. Pentru asta plătea.

Deși se simțea în mare măsură ușurat, era încă destul de buimăcit după ce se despărțise de Tamara în felul acela. Din fericire, și ea fusese mai mult ușurată decât năucită, ceea ce-i mai mângâia cât de cât conștiința.

Da, amândoi recunoscuseră că era mai bine să se despartă, oricât ar fi fost de bruscă decizia și de târzie ora. Ben acceptase să-și asume toată vina, ceea ce de asemenea îi ajutase pe amândoi, deși continua să-l râcâie.

Și totuși, important era că scăpase. Acum sosise momentul să-și revină. Trase adânc aer în piept. Îi dorea Tamarei numai bine și spera – ba nu, știa – că fosta lui logodnică avea să cadă în picioare. Nu

înțelegea cum de ajunseseră atât de aproape de un dezastru, fără să-și dea seama. Știa numai că trebuise s-o descopere înainte de a putea face orice altceva.

Îi spusese domnișoarei Morrow că nu trebuia să vorbească la telefon, dar existau câteva apeluri strict necesare. Sora lui, cavalerul de onoare, trebuia să fie anunțați, ca să-i poată anunța și pe ceilalți.

Aruncând o privire scurtă în oglinda retrovizoare, Ben ridică receptorul telefonului de lângă canapeaua din spate. Faith nu era acasă, așa că-i lăsă un mesaj concis dar liniștitor pe robot, promițând să mai revină. Îi lăsă un mesaj asemănător și prietenului său de la New York, după care fu mulțumit că făcuse măcar atâta lucru. Da, mecanismul restabilirii se pusese în mișcare. În curând, tumultul avea să crească și să izbucnească numai pentru ca viețile lor să-și recapete un oarecare simulacru de ordine.

Dar toate acestea meritau, își spuse el. Meritau cu prisosință.

Privind în oglinda retrovizoare, Ben văzu că tovarășa sa de drum prin ploaie și singurătate îi observase apelurile telefonice.

– Mi-e greu să știu cu ce să încep, recunoscu el.

Deși domnișoara Morrow i-ar fi putut reproșa încălcarea înțelegerii de a păstra liniștea în mașină, Ben îi simți și compasiunea.

Umerii ei supli se relaxară.

– Îmi pare rău pentru...

– Nu e nici un motiv de regrete. Mie nu-mi pare rău.

Știind ce impresie dădea, adăugă:

– E mai bine așa. Pentru amândoi. Vreau să spun, pentru fosta mea logodnică și pentru mine.

Dând din cap, domnișoara Morrow reveni cu atenția la șoseaua din fața ei.

Din cine știe ce motiv, Ben continuă să-i privească conturul feței. Încerca din nou să vadă în ea și altceva decât o șoferiță.

Cass Morrow era opusul Tamarei Townsend. De-atâta lucru era sigur. Și, după părerea lui, asta nu avea nici o legătură cu viețile lor atât de diferite. Câtă vreme Tamara era brunetă, cosmetizată și finisată la perfecție, domnișoara Morrow era nepretențioasă și atrăgătoare la un nivel visceral. Cu părul ei blond-auriu mătăsos, ochii mari și albaștri și o siluetă mai degrabă plină decât zveltă, domnișoara Morrow atingea bărbații drept în adâncul ființei lor. Și toate acestea, lăsându-i la o parte vocea înceată și senzuală.

Dar lui Ben îi plăceau și alte lucruri la ea, pe lângă acea primă reacție instinctuală pe care o avusese când îl luase prima oară cu limuzina de la aeroportul din Miami. Domnișoara Morrow era cordială, inteligentă, competentă. Felul cum își purta hainele, care erau

surprinzător de... mă rog, de obicei Benjamin Wyden nu observa îmbrăcămintea femeilor. Nu știa decât că era foarte atrăgătoare, chiar și echipată cu cea mai reglementară uniformă.

Ca de pildă acum: acul acela de cravată argintiu, prins pe rever, spunea multe despre o latură a ei mai deschisă, mai luminoasă, pe care domnișoara Morrow nu i-o împărtășea. Cu excepția câtorva glume, poate.

Dumnezeule, își spuse Ben, venindu-și în fire. Trebuia să și-o scoată din minte pe domnișoara Morrow. Avea alte probleme pe cap, mult mai importante. Simplul fapt că, în ultimele câteva zile, o comparase pe Tamara cu Cass Morrow, nu însemna că o cunoștea pe Cass Morrow. Numai fiindcă, probabil, Cass Morrow era catalizatorul care-i adusese la suprafață profundele nemulțumiri față de Tamara... ei bine, fir-ar să fie, trebuia s-o lase în pace pe Cass Morrow și să revină cu gândul la lucruri serioase.

Era destul de rău, își spuse, că ajunsese – în urma unei impulsivități nechibzuite care nu-i stătea deloc în caracter – să fie singur cu ea într-o limuzină, pentru douăzeci și patru de ore în cap. Ce naiba-l apucase?

Nu exista decât un singur răspuns. Trebuia să și-o scoată din minte pe Cass Morrow.

Capitolul 2

Cass hotărâse ce anume îi plăcea cel mai mult la Benjamin Wyden: mâinile. Nu că n-ar fi avut din ce să aleagă, și nu putea spune nici că-l plăcea la un nivel personal. Nu-l cunoștea destul de bine pe Ben Wyden pentru ca să-i placă sau să nu-i placă. Atâta numai că, pe plan fizic cel puțin, era idealul ei masculin, și ajunsese la concluzia că cel mai mult îi plăceau mâinile lui. Mâini puternice, capabile și...

Ce m-a apucat? se întrebă, strângând în mâini volanul limuzinei ca pentru a se agăța mai bine de realitate. I se urca la cap șofatul. Și liniștea din limuzină i se urca la cap. Și ploaia... Doamne, ploua, sau ce?

Era aproape ora cinci dimineața, iar Cass își spunea că se descurca destul de bine – ținând seama de ploaie și de întuneric.

Lampa pentru citit din compartimentul pasagerului era aprinsă, scăldând în lumina ei blândă clientul tolănit pe canapea. Rămas numai în cămașă, pantaloni și ciorapi, se îmbuibase cu lectura ziarelor împrăștiate peste tot, iar acum dormita.

Părea să se simtă bine, iar Cass știa de ce o angajase. Se bucura că avea atâta încredere în ea încât să se poată relaxa complet.

– Vrei o cafea?

Întrebarea lui Benjamin Wyden o surprinse pe Cass suficient de tare pentru a-i risipi senzațiile plăcute pe care le plăsmuia ca să alunge monotonia.

– Am... am crezut că dormeați.

– Nu. N-am dormit nici un moment.

Se îndreptă de spate pe banchetă, întinzându-se.

– Totuși, s-ar putea să-ncep să moțăi, dacă nu mai beau o cafea.

– Puteți dormita, desigur, dacă...

– Nu, prefer o cafea.

Auzind cât de hotărât era, Cass luă harta de pe fotoliul alăturat.

– Unde anume ne aflăm? întrebă clientul ei.

– Tocmai am trecut de Lake City. În marginea de sus a Floridei, îndreptându-ne spre Georgia. Mergem cam de opt ore și jumătate și totul e în ordine.

– E încă întuneric, comentă Benjamin Wyden, privind bezna de dincolo de ferestre.

Cass nu vedea decât rareori lumini. Cu excepția celor ale puținelor autovehicule care se deplasau o dată cu ei și a semnalizatoarelor luminoase, păreau să înainteze printr-o imensă negreală lichidă.

– Nu departe de-aici ar trebui să fie un local numit „Gas ‘n Gifts“, spuse ea. Am văzut indicatoarele. Cred că e o mică firmă de familie, dar sunt convinsă că au cafea. Dacă n-aveți nimic împotrivă.

Ben Wyden se încălțase deja și-și lua pe el sacoul de seară.

– Merge orice, numai să mă trezească.

Într-adevăr, după prima cotitură, din întuneric și ploaie apăru deodată un șir de lumini albe. Firma luminoasă „Gas ‘n Gifts“ punea o pată de culoare primitoare. Cass încetini și trase pe acostament, după care parcă limuzina la o oarecare distanță de celelalte câteva mașini oprite. Nici în ruptul capului n-ar fi riscat s-o zgârie, oricât de tare ploua afară.

– Nu putem merge mai aproape? întrebă Ben Wyden.

Cass opri motorul.

– Mașina asta e în perfectă stare și așa o să rămână.

Desigur, clientul nu era prea încântat, iar Cass îl înțelegea. Oricum, și ea avea să-și sacrifice cea mai

bună pereche de mocasini italienești pentru cauza limuzinei. Parcarea era plină cu bălțoace enorme.

– Cred că nicăieri nu plouă la fel ca-n Florida, comentă ea, privind torentele.

– E doar o iluzie, răspunse Ben Wyden, apropiindu-se de portieră vizibil enervat. Florida are un relief atât de plat, încât furtuna de vede de la mile întregi distanță, așa că pare să dureze o veșnicie.

După ce se asigură că portierele erau bine blocate în urma ei, Cass porni pe vârfuri prin bălțoace, lăsându-și clientul să se descurce singur.

– Nu-i nici o iluzie, bombăni ea, grăbind pasul până la o alergare ușoară, până sub copertina benzinăriei unde Ben Wyden ajunsese deja. Iar cele care se văd venind de departe sunt furtunile cu fulgere și trăsnete, nu ploaia torențială.

Știind că exagera, din cauza oboselii, Cass se duse la toaletă ca să se clătească pe față cu apă rece. Când ieși, își găsi clientul conversând cu bătrâna de la raionul de suveniruri.

Înconjurat de cutii transparente cu scoici montate decorativ înăuntru, gnomi mici care rânjeau așezați sub palmieri de plastic, și niște uriași flamingo roz pneumatici, Ben Wyden adunase o colecție surprinzătoare, pe care chiar avea de gând s-o și plătească. Îi fuseseră facturate deja niște tricouri cu

emblema Floridei, de diverse mărimi, două pături ale stadionului Miami Dolphins și o pungă cu portocale și grapefruit.

– Mă gândeam să le fac o plăcere nepoților ei, îi spuse el lui Cass, învârtind în mâini o nucă de cocos. Ce părere ai?

Cass ridică din umeri, refuzând să se apropie.

– Copiilor le plac nucile de cocos. Cel puțin, le place să le spargă.

– Puneți și nuca de cocos, îi zâmbi el femeii de la casă, care-i zâmbi la rândul ei. Cred că va trebui să cumpăr trei cești de cafea de la automat, adăugă spre Cass, care până la urmă tot se apropiase. Bufetul e închis până la șase și jumătate.

– Cum ar fi un termos?

Cass detesta atracția pe care i-o inspira Wyden. În ciuda nemulțumirilor din ultimele câteva zile, când se purta frumos continua s-o atragă. Când se purta convenabil de frumos. Convenabil pentru el.

– Bun, bun, spuse femeia de la tejghea. Un termos.

Cass o așteptă să clătească termosul, după care turnă înăuntru trei cești de cafea aburindă de la automat. Dar picătura care umplu paharul – sau termosul – fu zâmbetul de mulțumire al lui Benjamin Wyden.

În chip complet necaracteristic pentru ea, Cass explodă toată pe dinăuntru, pradă tuturor senti-

mentelor copilărești care o încercau de când Ben Wyden refuzase să-i spună ce conținea lădița aceea afurisită, cine fuseseră cei doi indivizi și de ce naiba o ținea la distanță, cu ziare și politețuri sterile.

Nu porniseră împreună la drum?

Măcar pentru încă o zi, două?

– Gata, domnișoară, ăă, Morrow?

Cass ridică privirea spre domnul Wyden, care-i zâmbea nonșalant.

– Nu mă luați cu „domnișoară, ăă, Morrow". Știu că-mi cunoașteți numele. Chiar și numele mic. Și deși pot accepta faptul că nu veți discuta cu mine despre lada aceea, nu-mi convine deloc să mă mângâiați pe cap ca pe un cățel care v-a adus papucii.

Nu ridicase tonul, dar văzu că replica ei rostită răspicat își făcuse efectul. În frumoșii ochi cenușii ai lui Ben Wyden se ivi surprinderea.

În secunda următoare, Cass nu mai știu cine era mai surprins.

După ce-și puse pungile în ordine, la rând, lângă perete, Ben Wyden deschise ușa de sticlă și o trase pe Cass afară după el, de mână. Dintr-o mișcare, o luă în brațe și porni cu ea peste băltoacele din parcare.

Ploaia le șiroia în cap, cu găleata.

La început, Cass nu știu unde să-și țină mâinile, apoi se agăță de umerii lui lați.

– Zău așa, domnule Wyden...

– Dacă tu ești Cass, eu sunt Ben.

– Serios, Ben, ar fi...

Nu-și putu stăpâni chicotitul.

– Suntem ca doi caraghioși.

– De ce-am fi? Nu se uită nimeni la noi.

– Ba se uită. Femeia din magazin e la ușă. Probabil îmi păzește cumpărăturile și, ei, fir-aș al naibii, uite că-mi zâmbește și-mi face cu mâna!

– Păi, zâmbește-i și fă-i și tu ei cu mâna!

Întrebându-se ce Dumnezeu se întâmpla cu ea, Cass zâmbi și făcu cu mâna.

Între timp, ajunseseră la limuzină, iar Ben fu nevoit să aștepte, cu ea în brațe, până când Cass găsi telecomanda și deblocă portierele.

Ben o lăsă jos dar, înainte ca ea să-i poată mulțumi, porni înapoi spre ușa magazinului, unde femeia îi spuse ceva, râzând. Cass se așeză în limuzină și porni motorul, numai pentru a trebui să-i facă femeii cu mâna pentru ultima oară.

„Of, și romantismul ăsta!“ își spuse ea. Chiar și la ora cinci și jumătate dimineața, pe-o ploaie torențială, afecta oamenii, indiferent dacă era adevărat sau nu.

În sfârșit, Ben reveni la mașină, de data asta ud leoarcă. Își scoase sacoul cu mișcări smucite.

– Cred că nu meritam atâta atenție câtă ni s-a acordat.

Cass chicoti.

– A, ba da. Pantofii mei, cel puțin, îți sunt recunoscători.

– Mda, bine, pantofii ți-i poți trece pe nota mea de plată.

– Vai, ce galant ești! comentă Cass, dorindu-și ca Ben să devină mai deschis cu ea.

El, însă, n-o făcu. Nu se deschidea nici chiar după ce o cărase în brațe și se oferise să-i plătească pantofii.

– Îmi pare rău, spuse ea, redevenind dintr-o dată serioasă. Știu că suferi. Numai ploaia e devină. Când va răsări soarele, sunt convinsă că...

– Nu sufăr, Cass, o întrerupse Ben, privind-o prin oglindă. Mă simt al dracului de vinovat pentru că sunt atât de ușurat.

Cass nu mai știu ce să răspundă, așa că Ben se rezemă de spătar și, scoțând din pungă una dintre păturile stadionului, o aruncă pe fotoliul din față, înainte de a o desface și pe cealaltă, pentru el însuși.

– Și-acum, spuse, te-nfofolește binișor, cum ar fi spus bunicul meu, și hai să purcedem la drum cu grămada asta de fierătanii.

* * *

Ben nu se mai simțise atât de frustrat în viața lui. După nici o oră de la popasul la „Gas ‘n Gifts“, chiar înainte de a intra în Valdosta, Georgia, se blocaseră într-un ambuteiaj a cărui cauză scăpa vederii. Răsărea soarele, dar continua să plouă atât de tare încât toți șoferii își țineau farurile aprinse.

– Marți, orele șase treizeci a.m., spuse Cass, ca pentru a se orienta.

De parcă el nu s-ar fi uitat tot timpul la ceas! Cu toată intimitatea ei de lux, limuzina îl sufoca. Simțea nevoia să coboare, să meargă pe jos, sau... Simțea nevoia să ajungă la Saint Louis. Să scape de sentimentul care-l chinuia de-o oră încoace.

La „Gas ‘n Gifts“, pe ploaia torențială, o dusese pe Cass în brațe fiindcă regreta felul distant cum se purta cu ea. Apărarea pantofilor de băltoace fusese un pretext credibil și, mai mult în urma unui impuls, Ben o luase pe sus, ducând-o până la limuzină. Dar urmările acelui impuls continuau să-l sperie.

În brațele lui, Cass fusese caldă și moale. Îl cuprinsese pe după gât, cu încredere. Ben recunoștea în sinea lui că o dorea pe Cass. Iar ea... ei bine, ea voia să fie măcar prieteni. Continua să-i respecte regula tăcerii – însă Ben se arătase mai îngăduitor, iar acum Cass se deschisese de-a binelea.

Ben se bucură când îi distrase atenția un polițist de la patrula rutieră din Georgia, care se apropia de limuzină.

– Sper să ne poată da unele informații, spuse Cass, coborând geamul.

– Bună dimineața, doamnă, domnule, salută polițistul cu mâna la cozorocul chipiului ud.

Era tânăr și părea impresionat de limuzină.

– Ne pare rău că vă ținem pe loc, continuă el, dar s-au ciocnit două trailere, din cauza ploii. Nu e nici un rănit, slavă Domnului, însă toată marfa s-a împrăștiat pe drum. Am chemat echipamentele ca să strângă, dar până atunci mă tem că veți cam avea de așteptat. Sau, dacă vă grăbiți, am pregătit un drum ocolit.

Lui Ben îi atrase atenția cuvântul „ocolit". Chiar dacă însemna să părăsească autostrada, un ocol ar fi însemnat să meargă mai departe, iar el simțea nevoia să se miște.

– Pe unde e?

– Pe 84, domnule, răspunse ofițerul. E o șosea destul de bună, iar pe la Tifton puteți reveni pe 75. Sau, dacă vă îndreptați spre nord...

– Într-acolo mergem, îl întrerupse Ben. La Saint Louis.

– Ei, atunci puteți continua pe 84 până la Dothan, Alabama, de unde o veți tăia mai direct spre nord-vest, prin Montgomery.

– Dar eu mi-am stabilit ruta spre Atlanta, Chattanooga, via Nashville, răspunse Cass.

– Putem ajunge acolo pe șoseaua 84, replică Ben, preferând să scape din aglomerație.

– Bine, atunci, doamnă, domnule...

Polițistul îi salută cu un nou gest la caschetă.

– Ieșiți de pe banda asta când se va ivi ocazia, peste un minut, două, și orientați-vă după conurile galbene până la variantă. Îmi pare rău și vă urez călătorie plăcută.

După ce Cass îi mulțumi polițistului și închise fereastra, Ben simți că tensiunea se mai risipise.

– Știi, nu-i așa, întrebă el, încercând s-o liniștească pe Cass, că indiferent pe care drum o luăm, cam tot atâta vom face?

– Sigur, sigur, răspunse ea cu curaj. Ambele drumuri sunt noi pentru mine, doar întâmplător l-am marcat pe cel de la est.

Într-adevăr, nu peste mult se puseră cu toții în mișcare, iar șoseaua 84, deși nu era autostradă interstatală, părea destul de liberă.

* * *

Lăsaseră Florida în urmă. Lizierele de brazi din Georgia fură înlocuite de pădurile de foioase desfrunzite și plantațiile din Alabama. Ben își reaminti că erau la jumătatea lunii ianuarie.

Totuși, le era destul de cald. Caloriferele limuzinei erau la fel de eficiente ca toate celelalte instalații și, după un timp, Ben și Cass lăsară deoparte păturile de la stadion. În continuarea drumului, spre Dothan, până și ploaia mai slăbi, spre orele amiezii devenind o burniță cețoasă.

Terminându-i-se ziarele, Ben încercă să se relaxeze, privind peisajul. Băuse prea multă cafea pe stomacul gol și-și dădu seama că nu mai mâncase nimic de la prânz, din ajun. Se despărțise de Tamara seara, în cabinetul tatălui ei, chiar înainte de a se așeza la cină, și nu era de mirare că avea crampe.

– Te simți bine?

Întrebarea lui Cass îi atrase privirea spre oglinda retrovizoare.

– Mda, mi-e bine...

Cass se mulțumi cu acest răspuns, fără să-l mai iscodească. Ben știa că era curioasă să afle ce conținea lada care dispăruse sub grămada de portocale, grapeuri și alte cumpărături. Dar nu-i putea spune. N-avea dreptul să vorbească despre asta și-apoi, oricum, nu însemna nimic. Pentru el, cel puțin.

Întrucât știa că lui Cass îi plăcea să stea de vorbă, și ca răsplată pentru că ignora lada, Ben se lăsă în voia altui impuls. Acela provocat de vocea ei. O întrebă dacă nu cumva îi mai auzise vocea undeva.

Cass râse. În urechile lui Ben, râsul ei suna la fel de fermecător ca vocea.

– Nu mă aștept s-o recunoști. Dar așa e, eu am făcut banda sonoră la reclamele Coloniei Xander pentru bărbați.

– Dumnezeule, așa e...!

Din nou, Cass râse.

– Și cum de le știi? Chiar și cu televizorul în față, nu te-ar interesa niciodată. Mă și mir că ai văzut reclamele la Parfumurile Xanders.

– De fapt, nici nu mă uit la televizor, dar îl cunosc pe Alexander Dawe.

– Serios? Întrucât e creatorul propriilor lui colonii – pe lângă casa de modă – l-am întâlnit și eu. O dată.

– Mda, suntem foști colegi de școală. Eu am învățat în Est, așa că mulți dintre vechii mei prieteni locuiesc la New York. Eram acasă la Alex în seara când s-au transmis pentru prima oară reclamele. Deci, era vocea ta...

– Da. Cam acum două luni, am fost menționată în Celebrity Magazine, ca posesoare a „Acelei Voci". „Vocea Aceea", au spus, „ca mierea care picură încet". Dar sunt sigură că nici pe-asta n-ai văzut-o. Celebrity e doar la un pas de revistele de scandal. Oricum, nu prea contează, oftă ea. Din păcate, nu mai sunt „Vocea Aceea".

– Ce s-a întâmplat?

– Ei, știi cum e... Reclamele Xander au avut atâta suces, încât le-am făcut vocea din off în cei câțiva ani cât am stat în Los Angeles. Apoi, însă, s-au săturat să tot filmeze coloniile în diverse locuri din Roma și au început să caute o fată care să se potrivească cu vocea din off. Știi, un model care să-i corespundă.

– Și de ce nu te-au folosit pe tine ca model?

– Ei, îți mulțumesc foarte mult... râse Cass, cu ochii albaștri încrețindu-i-se la colțuri. Zău că mă măgulești, când sugerezi că aș fi putut apărea în fotografiile și reclamele filmate. Dar nu, au spus că arăt prea ca o americancă. Voiau o fată mai exotică, brunetă, cu ochi negri. Și puțin mai înaltă, puțin mai zveltă... mai seducătoare... și așa mai departe. Totuși, au vrut să continuu cu vocea, dar până la urmă i-am refuzat și m-am întors acasă. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni, așa că iată-mă, ajutându-mi mătușa la nevoie. Desigur, conduc limuzine de când mă știu, pentru că bunicul și mătușa mea au avut firma asta de ani de zile. Și-mi plac mult mașinile. Dar, mă rog, nu m-am hotărât ce să fac în continuare.

Ridică din umeri.

– Cred că-s o fată ca oricare alta, în goană după visurile ei.

Nu la fel ca mine, își spuse Ben. Goana după visuri nu se potrivea deloc cu el. El știuse dintotdeauna că urma să preia corporația familiei. Niciodată nu se gândise să alerge după visuri.

– Ba nu, mint, continuă ea. Los Angeles-ul m-a ajutat să descopăr ce nu-mi doresc. Când am plecat, m-am bucurat să las în urmă toată viața pe care o dusesem acolo. Acum nu mai trebuie decât să găsesc o viață nouă.

Ben își dădea seama că acea undă de sofisticare a lui Cass – o altă calitate a ei care-i plăcea – se datora experiențelor ei din Los Angeles. Cu simțul stilului pe care-l avea, cu personalitatea ei sociabilă, s-ar fi integrat oriunde.

– Ia stai puțin, exclamă ea, readucându-l la realitate. Nu-mi vine să cred!

– Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Ne urmărește cineva!

Capitolul 3

– Nu ne urmărește nimeni, spuse Ben nepăsător, susținând privirea lui Cass prin oglinda retrovizoare. Am luat lada, acum nimeni nu mai are motive să ne urmărească.

Cass își mușcă buza de jos, pentru a-și stăpâni răspunsul. Voia să-l creadă pe Ben, dar nu putea.

– Bine, se înduplecă el. De ce crezi că ne urmărește cineva?

– N-o spun ca să mă distrez, să știi.

– Și nici n-am insinuat asta. De fapt, te ascult cu multă atenție. Vreau să-mi spui de ce crezi că ne urmărește cineva. Strângând volanul în mâini, privi în oglindă cele două vehicule din spatele lor. La intrarea în Dothan, șoseaua 84 se bifurca, oferind o vizibilitate perfectă.

– A apărut un alt Sedan alb. L-am observat azi-dimineață, și mai târziu. Iar acum îl văd din nou. Tot iese dintre mașini, ca pentru a ne controla, apoi revine la loc.

– Îți atrage atenția numai pentru că e un Sedan alb, Cass. Din cauza celor întâmplate aseară.

– Nu, se încăpățână ea, n-are nici o legătură cu cele de aseară și nu mi se pare... Poftim! Uită-te-acum! exclamă ea, fără să scape oglinda din ochi. Iar a început! E cu două mașini în urma noastră.

Ben întoarse capul, încercând să vadă dincolo de mașina și camioneta din spate.

– Nu văd nimic de-aici.

– Atunci, îți spun eu. E un Sedan alb, cu patru portiere. Un Chevrolet Caprice, cred. În față stau doi tipi. Doi indivizi în sacouri sport de poliester și...

– De poliester? Îți dai seama că poartă poliester?

– Bine, bine. Deschide geamul și uită-te cu ochii tăi. Tocmai se apropie.

– Se apropie?

Întrucât Ben se apropia în sfârșit de fereastră, iar geamul era fumuriu, obstrucționând parțial vederea, Cass deschise ambele ferestre, din față și din spate.

Aerul rece și cețos năvăli înăuntru, dar Cass abia dacă observă. Nu-i venea să creadă, dar Sedanul alb îi ajunse din urmă și rămase în paralel, exact la fel cum făcuse primul Sedan, în seara trecută.

Așa cum spusese ea, pe fotoliile din față stăteau doi bărbați în vestoane de poliester, privindu-i. Simțindu-se ca într-un vis ciudat, Cass văzu cum omul din dreapta, aflat aproape la o lungime de brat, își cobora și el geamul și dădea din cap spre ea.

Instinctiv, acceleră ușor. Sedanul acceleră și el, rămânând în dreptul limuzinei.

– V-vezi...? chiți ea spre Ben, prea alarmată ca să poată vorbi normal.

Ben, însă, închidea deja fereastra la loc, revenind apoi spre centrul canapelei.

Aruncând încă o privire spre Sedan, Cass văzu că individul de pe locul din dreapta își ridica pălăria, într-un gest de salut cam straniu, în timp ce șoferul mărea viteza, trecând în față.

– Ce... ce-i asta? întrebă ea cu voce sufocată. Dacă vrei să trimiți un colet undeva, nu-l poți expedia prin poștă, ca toată lumea?

Când Ben chicoti, Cass se simți și mai încurcată.

– Zău așa, Ben, toată povestea asta mă sperie, recunoscu ea într-un târziu.

– Iar eu îți repet că n-ai nici un motiv de îngrijorare.

– Nu tu conduci cea mai bună limuzină a mătușii mele. Oricum, dacă haidamacii ăștia ne urmăresc, de ce-au luat-o înainte?

– Probabil vor să mănânce ceva, în Dothan.

– Gangsteri care salută cu pălăria și iau pauză de masă. Nu mai înțeleg nimic.

– Bine, bine, acceptă Ben. Ai dreptate. Asta-i o mașină scumpă, răspunzi de ea, iar indivizii ăștia te stresează. Hai să ne oprim undeva și să mâncăm și noi. De ieri de la prânz n-am mai pus nimic în gură și ai dreptul să afli despre ce e vorba.

– O, Doamne, nu-mi spune că vrei să căutăm un restaurant în Dothan! S-ar putea să dăm peste ei.

– N-are nici un rost să te alarmezi, Cass. Mănâncă și ei, mâncăm și noi, iar apoi ne vor găsi și ne vor urmări iar. Pe-aici nu trece decât șoseaua 84.

– Dar nu putem face nimic? Să fugim, să anunțăm poliția...?

– Din fericire, povestea asta nu are nimic ilegal.

Lui Cass nu-i venea să creadă că nu era nimic ilegal la mijloc. Dar, înainte de a apuca să-i răspundă, Ben continuă:

– Oamenii ăștia nu vor decât să mă convingă să le dau lada. Deși, desigur, adăugă el, cam gânditor, nu s-ar codi nici să mi-o sustragă, cred.

– Să ți-o sustragă? Dar așa ceva ar fi de-a dreptul penal.

– Bine, bine, liniștește-te. Uite, se apropie un indicator. „Huckabee“, sau cam așa ceva. Pare un orășel drăguț, unde vom găsi un fast-food și vom sta de vorbă. E-n regulă?

Văzând cum se apropia indicatorul orașului Huckabee, Cass începu să încetinească.

– Nu mi-ar strica nici mie o cafea.

* * *

Huckabee, Alabama, era un orășel de provincie tipic. Limuzina parcurse cât ai clipi rețeaua celor câteva străzi paralele și perpendiculare.

– Cred totuși că ar trebui să mergem mai departe până la Dothan, Cass. Aici n-avem unde mânca.

– Există un mic local pe Strada Principală.

– Nu știi regula cardinală a șoselelor? Niciodată să nu mănânci în localuri numite „Mâncați la noi".

Cass chicoti.

– Aia nu-i decât o firmă veche de neon, pe care o folosesc ca să atragă atenția. Haide, adună-ți spiritul de aventură pentru prima expediție în lumea fast-food-ului.

– Ți-am spus, am mâncat în multe fast-food-uri.

– Mda, dar din colegiu încoace, nu. Hai, să mergem înapoi pe Strada Principală și să mai aruncăm o privire. De acord?

– De acord... murmură Ben.

O nouă recunoaștere pe Strada Principală le dezvălui faptul că vechea cafenea avea un filodendron

enorm în vitrină și, într-adevăr, o firmă albastră de neon pe care se aprindea și se stingea inscripția „Mâncați la noi“.

– Cred că toate mașinile și camioanele adunate în jur sunt un semn bun, spuse Cass.

Ben scoase un geamăt de protest.

– Nu, serios, am citit eu undeva asta...

– În Bon Appétit, cu siguranță.

– Și, uite, e deja nouă fără un sfert dimineața. Cred că servesc un mic dejun foarte bun, dacă și la ora asta mai au clienți.

– Bine, ai câștigat. Găsește un loc de parcare pentru crucișătorul ăsta, undeva unde să nu încurce circulația când oamenii vor începe să caște gura la el.

Pufnind, Cass parcă la bordură și deschise portiera. Imediat, o închise la loc.

– Doamne, frig mai e! Uitasem...

Înainte de a coborî, luă pătura portocalie cu albastru a stadionului și și-o aruncă pe umeri.

– Ba, băieți, femeia asta are stil, cu siguranță, comentă Ben, luând-o de braț. Dar, în fond, cine se pricepe la stil într-un restaurant numit „Mâncați la noi“?

Cass chicoti.

– Cine vorbește de stil! Pariez că ăștia n-au văzut de ani de zile un tip în sacou de seară care să le vină la micul dejun.

Văzându-și imaginea reflectată în vitrină, Ben își frecă bărbia.

– Și mai ales unul nebărbierit și necălcat.

Imediat ce ușa se închise în urma lor, Cass înțelese ce căuta filodendronul în vitrină. Armosfera umedă și plăcută dinăuntru era aromată și primitoare, așa că își agăță pătura în cuier și-l urmă pe Ben la o masă. Întrucât aceasta se afla lângă vitrina cu planta și firma, puteau să supravegheze și limuzina din locul unde stăteau.

Oftând, Cass desfăcu o listă. Evident, atrăgeau atenția, dar majoritatea meselor erau goale. Cei câțiva angajați tocmai strângeau, după ora de vârf de dimineața.

O singură masă mai era ocupată. Șase bărbați, în diverse combinații de cămăși de flanelă cadrilate, tricouri groase, blugi și salopete, își terminau de băut cafeaua. Păreau foarte interesați de ea și Ben, făcând-o pe Cass să se întrebe ce anume îl făcea pe Ben să se încrunte atât de tare.

Citind lista, Cass înțelese. Oare ce-o fi știut Ben Wyden despre tochituri, sortimente de păsat și ouă servite în stiluri pe care nici chiar o expertă a culturii pop, ca ea, nu putea să le descifreze?

Noroc că tocmai atunci sosi chelnerița, plesnind de ospitalitate sudistă.

– Cu ce îi servim pe domnii? întrebă ea făcând cu ochiul, spre rumoarea asistenței. O cafeluță pentru-nceput, plus alte câteva minutele?

Cass văzu privirea lui Ben îndreptându-se spre cei șase bărbați, care acum se uitau atenți la amândoi.

Individul din capul mesei – care avea o șapcă a echipei Cardinal pe cap și o scobitoare în gură – dădu din cap provocator.

– Închide ochii, pune deștu' pe meniu, și pe orice nimerești, tot o să fie bun.

Zâmbind, Ben se conformă recomandării, iar în acel moment atmosfera se schimbă brusc. Pentru un om cu averea și stilul lui, Ben Wyden nu era deloc înfumurat.

– Ie-te-teee, făcu tărăgănat chelnerița, privind locul unde se oprise degetul lui Ben. Biscuiți și jumări încârlionțate cu șuncă!

Următorul răspuns al lui Ben fu hotărâtor pentru ospitalitatea gazdelor:

– N-am auzit în viața mea de jumări încârlionțate, dar șunca-mi place. Am să fac o încercare.

Grupul de localnici, care se vedea clar că mâncau acolo cu regularitate, chicotiră și se felicitară între ei pentru adăpătoarea lor favorită. Mai rămaseră până când Ben luă prima îmbucătură. Reacția lui îi făcu să plece zâmbind cu gurile până la urechi, lăsându-i în sfârșit pe Ben și Cass singuri.

– Chiar îți place? întrebă Cass încet, peste masa plină cu farfurii.

– Mă gândeam că poate... mă rog, din moment ce amândoi înfulecăm ca lupii, mă gândeam că nici nu mai e nevoie să comentez. Din câte-mi amintesc, credeai că nu ești în stare să înghiți altceva decât cafea.

Cass fu nevoită să zâmbească. Mâncarea și oamenii din local o făceau să se simtă foarte bine, în ciuda întâlnirii cu malacii din sedanul alb.

Mai târziu însă, când Ben se rezemă de spătar, cu a doua ceașcă de cafea în față, Cass știu că trebuia să acționeze. Își dăduse seama că Ben Wyden putea învinge pe oricine, dacă-și punea mintea. Tocmai i-o dovedise. Și mai știa că, după ce cucerea oamenii, Ben Wyden putea la fel de bine – tot dacă i se năzărea prin minte – să plece lăsându-i cu buzele umflate. Nu era Tamara Townsend dovada vie a acestui lucru?

Știind cât de periculos era Ben și simțindu-se oarecum mai înviorată, Cass trecu la subiect.

– Era vorba că-mi spui despre... ăă... îîî...

Da-da, vorbea cu o fermitate nemaipomenită.

Ben zâmbi.

– Despre ăă-îî ladă.

Și ridică din sprâncene de câteva ori, ca s-o tachineze.

Cass știu că dăduse de belea.

Până atunci se putuse ține la distanță de Ben, sub pretextul relației lor strict profesionale. Acum, stând

față-n față la o masă mică de fast-food, nu-i mai era la fel de ușor. Mai ales întrucât localul era liniștit și confortabil, și erau aproape singuri.

După ce-și frecă bărbia nerasă cu mâinile acelea minunat de puternice, pe care Cass voia de asemenea să le ignore, Ben o privi în ochi, serios.

– Bunica mea, Irene Wyden, colecționează niște piese numite „sticlă de Murano“, de când a primit-o pe prima ca dar de nuntă. Lada, continuă el, privind-o pe Cass drept în ochi, conține o vază.

Cass nu se osteni să-și ascundă amestecul de surprindere și dezamăgire.

– O vază...?

Ben chicoti.

– Vezi, ți-am spus eu că nu e mare lucru.

– Nu, stai puțin... Patru huidume cu două mașini, care ne urmăresc și-s cât pe ce să ne împingă-n șanț? Nu, nu, dacă-mi spui doar ce e în ladă și nimic mai mult n-ai rezolvat nimic.

– Bine...

Ben se aplecă peste masă, țintuind-o pe Cass cu ochii lui cenușii.

– Dar să rămână între noi, da?

– A, niciodată...

– Da, sunt sigur că n-ai să dai din gură. Nu intenționat, și nici că ar conta cu ceva pentru mine. Dar e treaba bunicii mele, nu a altcuiva.

– Jur, insistă Cass. Nu-s atât băgăreață, cât...

Ben chicoti din nou, cu ochii îmblânzindu-i-se în timp ce-i susținea privirea. Cass simți să i se tăia respirația. Își dădu seama că, pentru prima oară, Ben Wyden se uita la ea. Se uita cu adevărat. Privirea lui părea să-i absoarbă complet fața și gâtul. Acel moment, atât de intens prelungit, alunga orice gând despre... ce era...? O vază...?

Din fericire, Ben reveni la subiect, frecându-și din nou țepii de pe bărbie.

– Și, cum spuneam, bunica mea este considerată una dintre principalele experte și colecționare de sticlă venețiană. Cel puțin, sticlă de acest gen. Eu, unul, nu mă prea pricep, dar tot aud de ea, desigur, încă din copilărie. Și nu mă refer la piesele funcționale, ca vesela pentru masă, ci la obiecte decorative, cum ar fi bolurile, sfeșnicele și...

– Și vazele.

– Sticla asta se fabrică pe aceeași insuliță din laguna venețiană, de o mie de ani încoace. Colecționarilor le place să găsească specimente rare, iar prețurile și concurența pot ajunge la niveluri înspăimântătoare. Iau naștere conflicte și ostilități între comercianți, artiști și, în special, colecționari.

Cass își dădea seama că subiectul începea s-o captiveze la fel de mult ca pe el.

Luând încă o înghițitură de cafea, Ben continuă:

– Această vază e poreclită Trompeta lui Napoelon și, din câte am înțeles, nu e rară, veche sau măcar, cum spun ei, importantă. Dar, acum câțiva ani, la Sotheby, a fost scoasă la licitație, iar bunica mea și rivala ei favorită, Contesa de Hawksmore, au purtat o luptă amarnică pentru ea. Până la urmă a câștigat-o bunica mea, contra unei sume pe care n-am s-o menționez. Povestea despre asta ca și cum și-ar fi învins o dușmancă de moarte, ceea ce nu se poate spune despre contesă. Am cunoscut-o și e o femeie foarte sofisticată și fermecătoare. Oricum, de aici a început totul.

Cass era fascinată.

– Ce a început de-aici?

– Colecția bunicii mele este păstrată acum în casa mea – de fapt, vechea reședință de la țară a familiei, lângă Saint Louis. Cumva, contesa a reușit să-și pună agenții să intre în casă și să fure vaza – numai Trompeta – după care i-a trimis bunicii mele, prin poștă, un cec echivalent cu suma pe care o plătise.

Cass rămase cu gura căscată, holbându-se la el.

– Nu, n-ai nici un motiv să te sperii. De fapt, sunt vechi prietene. Numai că... în fine, nici una dintre ele n-ar turna-o pe cealaltă pentru poznele pe care le fac. Am auzit destule povești despre toate câte și le-au făcut una alteia, de-a lungul anilor. Bunica mea abia

așteaptă să rupă cecul contesei și să i-l trimită înapoi făcut bucățele. Nu sunt rivale, ci mai mult concurente, și niciodată nu amestecă legea în problemele lor. Numai pe mine mă amestecă. Bunica mea are încredere în mine și-mi povestește cu mândrie toate isprăvile. Așa că acum știi și tu, și...

– Și poți avea încredere și în mine, îi jură Cass cu sinceritate. Dar cum a reușit s-o obțină înapoi?

– Din câte înțeleg eu, întrucât nunta mea urma să aibă loc la Miami, bunica mea a profitat de ocazie ca să-și recupereze vaza, pentru că și contesa își ține colecția în Miami. Evident, problema transportului acestor obiecte constă în fragilitatea lor, iar bunica mea m-a rugat să duc personal vaza acasă, la Saint Louis. Amânasem luna de miere pentru la vară, când voi avea mai mult timp, așa că...

– Stai puțin, îl întrerupse Cass. Deci, bunica ta, care locuiește în Saint Louis...

– Acum locuiește la San Francisco.

– Deci, bunica ta are... are oameni care fură vaze?

– Oameni care pot fi plătiți pentru așa ceva. Foști polițiști, detectivi particulari, chiar și agenți de securitate. Nimeni nu riscă nimic cu legea, nu vor decât ca totul să rămână secret.

– Deci, indivizii de ieri erau...

– Probabil agenți de securitate. Oameni care au știut cum să pătrundă prin efracție în colecția contesei.

– Și ți-au dat lada.

– M-au silit s-o iau.

– Iar ceilalți, cei de azi, sunt...

– Oamenii contesei, care încearcă să obțină cutia înapoi înainte ca vaza să ajungă din nou în colecția bunicii mele.

Cass stătu un moment pe gânduri.

– Și nimeni nu consideră toată afacerea asta ilegală.

– Nimeni nu depune plângere. Iar bunica și contesa nici n-ar lua altceva una din colecția celeilalte, sau de la vreun alt colecționar. Povestea asta cu Trompeta e un fel de joacă de-a lor personală.

– Cred că e o joacă proprie numai oamenilor bogați, oftă Cass, pentru că eu nu-i înțeleg spiritul.

Ben chicoti.

– Cred că majoritatea oamenilor n-ar putea înțelege o asemenea rivalitate. Mai ales întrucât are loc între două femei despre care pot să jur că sunt niște doamne foarte simpatice. Întâmplător, au și ele mica lor... ciudățenie.

Cass oftă din nou.

– Și totul, numai pentru o vază. O vază care nici măcar nu e „importantă“, cum spuneai.

– Mă rog, cred că în cazul de față importantă e istoria ei. Se spune că Trompeta le-a fost împrumutată lui Richard Burton și Elizabeth Taylor, când filmau la

„Cleopatra“, în Italia. Istoria unei piese, oamenii care au avut-o, pot juca un rol în valoarea și interesul pe care-l prezintă. Întâmplător, bunica mea o admiră pe Elizabeth Taylor.

– A, da, încercă o glumă Cass, asta explică totul. Deci, oamenii care ne urmăresc acum sunt ai contesei și...

– Cum spuneam, vor să mă convingă să le dau vaza, sau s-o șterpelească.

– Partea cu șterpelitul mă îngrijorează cel mai tare. Ce anume înseamnă, în cazul de față?

Ben râse.

– Înseamnă că trebuie să fim atenți și nimic mai mult.

Cass se strâmbă, fără convingere.

– N-au fost relativ politicoși? chicoti Ben din nou. Măcar în stilul lor propriu, așa, mai plastic?

– Mie mersul cu mașina în paralel cu mine nu mi se pare politicos, nici plastic, nici elastic și nici fantastic. Mi se pare mai degrabă înspăimântător. Uiți întruna că circul cu o mașină scumpă care nu-mi aparține.

Cuvintele ei își făcură efectul. Ben se încruntă.

– În regulă, dacă am ocazia să vorbesc cu ei, am s-o fac. În caz că se mai apropie de noi, îi voi preveni. Așa-ți convine?

– Nu-mi convine, răspunse Cass, dar tot e mai mult decât nimic.

– Bun. Atunci, mă duc să-mi iau termosul și să-l umplu...

– Iar eu mă duc până la toaletă.

– A, și... poftim... adăugă el, scoțând din buzunar o periuță de dinți nouă și un tub cu pastă de dinți. Un mic cadou de la „SaveStop“. Oare cât a trecut de-atunci?

– Doar treisprezece ore, răspunse Cass, după care îi mulțumi că se gândise la ea.

* * *

Când ajunseră la limuzină, Cass deblocă portiera lui Ben și îl așteptă să intre.

– Dacă nu te superi, spuse el, oprindu-se s-o privească, am s-o sun din nou pe sora mea.

– Nu mă supăr deloc. Voi aștepta afară...

– Nu, atâta numai că nu voiam să te simți jenată că auzi.

– Pot să ridic geamul...

– Cass, te rog intră, și am s-o sun pe sora mea, bine?

– Bine. Mă gândeam, totuși, că ne-am putea opri undeva ca să cumpăr un Walkman și niște CD-uri. Trebuie să recunosc că liniștea asta începe să mă obosească.

– Am putea sta de vorbă, propuse Ben, urmărindu-i reacția. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă nu... ai pe cineva.

Cass simți același șoc fizic din cafenea, când îl văzuse privind-o, privind-o cu adevărat, pentru prima oară.

– Nu, nu am pe nimeni, dar...

– Dar ce?

Îi privi ochii cenușii. Nu se mai simțea în siguranță gândindu-se că era un bărbat de care nu se putea îndrăgosti. Erau mult prea diferiți.

– Dar ce? insistă el, în timp ce picăturile burniței slabe i se adunau în păr și sprâncene, chiar și în favoriții negri.

Dumnezeule, cât îi plăcea cum îi stăteau favoriții aceia!

– Ascultă, spuse Cass, mă aflu într-o perioadă cam delicată a vieții mele și, în fine, relația noastră e strict profesională...

Își dădu seama cât de prostește suna declarația ei. Cu nici paisprezece ore în urmă, bărbatul acela fusese pe punctul de a se însura.

Întrebarea lui despre viața ei personală era ridicolă.

Gândurile pe care i le trezea în minte acea întrebare erau ridicole.

– Mai bine să mergem, spuse ea, lăsându-l să intre în limuzină.

Dar, desigur, Ben trebuia să aibă ultimul cuvânt.

– Decât să ascultăm CD-uri, de ce n-am sta de vorbă?

– Îmi pare rău, domnule Wyden, dar...

– A, deci acum sunt iar „domnul Wyden“, așa-i, domnișoară, ăă, Morrow?

Cass fu nevoită să zâmbească. La rândul lui, Ben avea un zâmbet fermecător.

– Am putea discuta, de pildă, despre filozofiile noastre de viață, propuse el, cu chicotitul acela neașteptat și seducător. Cum ți se pare?

– Nu mi se pare un subiect destul de palpitant. Mă tem că aș adormi la volan.

„Doamne, te rog“, se rugă Cass în sinea ei, „nu-l lăsa să mai chicotească așa. Și te rog, te rog, hai să ajungem la Saint Louis înainte ca huidumele contesei să se mai apropie de limuzina mătușii Mavis!“

Capitolul 4

Iritat, întrucât știa că nici o vorbă din discuția cu sora lui nu fusese auzită de Cass, Ben închise telefonul din compartimentul din spate al limuzinei.

După micul dejun, Cass insistase să se oprească în Dothan pentru a cumpăra un Walkman și niște CD-uri. Voia să asculte muzică în timp ce conducea, fără să-l deranjeze pe Ben – cum spunea ea.

De fapt, voia să nu-l audă explicând la telefon despărțirea de Tamara. Și, din cine știe ce motiv inexplicabil, Ben voia tocmai ca ea să audă acest lucru.

„Prin urmare", își spuse Ben, „fata asta cu păr auriu și voce ca mierea vrea război".

– Sora mea, Faith, a fost, spuse el, suficient de tare pentru a se face auzit peste sunetul muzicii din căști.

Ridicând casca de la o ureche, Cass îl privi în oglindă, cu oarecare cordialitate.

– Poftim?

– Spuneam că a fost sora mea, Faith. Locuiește în Saint Louis.

Dând din cap cu nepăsare, Cass își puse casca la loc pe ureche.

Ben ridică tonul:

– Am hotărât că e cel mai bine să așteptăm până ajung în oraș, pentru a anunța despărțirea. Desigur, nu credem că despărțirile apar în „Emily Post", așa că preferăm să mai așteptăm. Pe urmă, multe flori și câteva telefoane bine plasate.

Întrucât așa dicta politețea, Cass își scoase din nou casca audio. Ben continuă:

– În mod destul de ciudat, Faith n-a fost atât surprinsă, cât ușurată. Ceea ce e semn bun, fiindcă e sora mea, doar cu un an și două luni mai mare, și am mai multă încredere în ea decât în oricine.

Cass dădu din cap.

– Nu că Faith ar fi antipatizat-o pe Tamara. Numai că nu se cunoșteau prea bine. Și-mi dau seama că pare ciudat, întrucât Tamara a trăit cu mine aproape trei ani. Locuiam într-o mansardă din centru, cu vedere spre Arch și spre cheiul râului. În Complexul Wyden, înțelegi. Faith locuiește dincolo de suburbii, în Summer Hill. La începutul secolului, străbunicul meu a construit proprietatea de-acolo, dar în total avem trei case. A lui, moștenită de mine, a surorii lui, pe

care i-a lăsat-o lui Faith, și încă una, construită pentru părinții mei când veneau în vizită. I-ai cunoscut pe părinții mei la Fort Lauderdale, și deci știi că tata a ieșit la pensie, acum locuind mai mult pe iaht, împreună cu mama.

După ușoara roșeață care apăruse pe gâtul și obrajii lui Cass, Ben știa că se jena să asculte atâtea detalii personale despre viața lui.

Totuși, voia să-l cunoască. După ce se termina toată nebunia, Ben voia să-i telefoneze și să... în sfârșit, s-o facă să-l cunoască mai bine.

– Deci, continuă el, de-asta Faith n-o cunoștea pe Tamara atât de bine. În plus, Tamara călătorește mult cu mama ei. Apoape tot timpul. Ne petreceam cu regularitate noaptea de Anul Nou și săptămâna următoare la Miami, împreună cu familia Townsend...

Chiar și el se simțea cam incomod, dar bănuia că era prea târziu ca să-și schimbe tactica. Oricum, aproape terminase.

– Așa că, în seara trecută, înainte de a lua cina în casa părinților ei, când am auzit-o discutând despre relația noastră cu o veche prietenă, am chemat-o în cabinetul tatălui său. I-am spus că nu știam că nu intenționa să se așeze la casa ei. Mereu îmi imaginasem că vom locui la Summer Hill, cu copiii noștri, cu Faith și copiii ei și vizitându-ne cu toate rudele și

prietenii. Totuși, n-o puteam acuza. Trăiește așa cum s-a învățat și a fost șocată că mă așteptam să locuiască, fie și doar o parte din timp, la Summer Hill.

Se grăbi să încheie povestirea:

– Oricum, ne-am dat seama ce distanță mare ne despărțea. Evident, am mai schimbat câteva cuvinte, dar în mare ne-am despărțit destul de ușor, ba chiar prietenește. Și trebuie să recunosc că niciodată n-am vorbit prea mult. Vreau să spun, n-am vorbit serios, iar acum totul s-a terminat.

Văzând-o pe Cass că se simțea mai stânjenită ca oricând, Ben se hotărî să pună punct.

– Și astfel, mi s-a luat o greutate de pe umeri.

Gata, am terminat, își spuse el.

– C-cum...?

Vocea înceată și senzuală a lui Cass îi atrase din nou privirea spre oglindă.

– Cum ai cunoscut-o pe Tamara?

– Nici nu mai țin minte exact.

Ben se simțea și el destul de jenat.

– Familiile noastre s-au cunoscut dintotdeauna și avem mulți prieteni comuni la New York, dar nu-mi amintesc prea bine cum anume ne-am cunoscut.

– Am văzut-o. De fapt, mai mult am zărit-o. E foarte atrăgătoare. Îmi amintește de modelul care m-a înlocuit la Xander Fragrances. Brunetă și... Mă rog... Îmi pare rău, Ben.

– Cum spuneam, n-avem ce regreta. S-a terminat și e mult mai bine așa.

Ben trase adânc aer în piept. Stătea pe marginea canapelei și, frecându-și barba nerasă, se rezemă de spătar, cu un oftat. Își amintea că o întrebase pe Cass, în timpul dimineții, dacă avea pe cineva. Acum își dădea seama cât de elocventă era o asemenea întrebare. Nici n-ar fi trebuit să se mire că era mai reținută cu el.

– Îi dai un telefon și bunicii tale?

Întrebarea lui Cass îl făcu să se concentreze din nou asupra ei.

– La naiba, nu. Sunt prea enervat pe ea ca s-o sun.

– Și nu va fi dezamăgită? N-o să se supere că nunta s-a contramandat?

– Nu prea. Cum îmi spunea Faith, nimeni din familie și dintre prieteni nu va fi prea dezamăgit. Tamara și cu mine nu formam un cuplu stabil. Stăteam prea puțin împreună. Singurii oameni pentru care-mi pare rău sunt părinții ei. Își aduseseră deja câțiva prieteni la Miami, iar alții erau pe drum. Vor avea de dat unele explicații. Dar cred că și dacă rămâneam, tot penibil ar fi fost. Nu, declară el, rezemându-și capul de spătar. În ciuda tuturor consecințelor, e mai bine că am plecat.

Pe când în mașină se lăsa în sfârșit o tăcere mai destinsă, Ben o văzu pe Cass rămânând cu căștile coborâte în jurul gâtului. Peste câteva minute, pe neașteptate, chicoti:

– Dacă stau să mă gândesc, cred că bunica mea s-a înfuriat foc.

– De ce?

– Păi, a pierdut ocazia de a se întâlni cu contesa. Știi cât le place să se împungă și să se tachineze în legătură cu Trompeta.

– Vrei să spui că și contesa era invitată la nuntă?

– Evident. Iar acum, dacă stau să mă gândesc, e clar că bunica mea și-a pus oamenii să sutragă Trompeta cu câteva zile înainte, anume ca să mi-o poată preda mie. Știa că o puteam ține ascunsă până după nuntă, când urma să mă întorc la Saint Louis. Dar cel mai interesant, pentru bunica mea cel puțin, ar fi fost felul cum se putea fuduli prin fața contesei la nuntă. Dumnezeule, aproape că-mi pare rău că am făcut-o să rateze ocazia.

Cass râse.

– Ar fi fost distractiv să te uiți la ele, știind cu ce se ocupă. Iar bunica ta mi se pare foarte amuzantă.

– Mda, râse și Ben, abia aștept s-o cunoști. O să-i placi.

– Eu? întrebă mirată Cass.

Dar imediat fu și mai surprinsă, când se uită dintr-o oglindă retrovizoare în cealaltă.

– Of, nu! Iar au apărut.

Ben privi pe fereastră. Într-adevăr, sedanul alb tocmai apărea lângă ei.

Îl cuprinse furia – o stare nu tocmai familiară pentru el. Indivizii aceia o nelinișteau pe Cass și, la toți dracii, se săturase!

– Ține-o tot așa, Cass, ca să mă lămuresc cu tipul de la fereastră.

– Poftim? Asta nu-i mașină pentru cascadorii, să știi. Manualul șoferului nu conține și asemenea jocuri.

– Haide, haide...

Ben deschise fereastra.

– Suntem aproape în paralel. Hai, că poți.

Se aplecă afară cât de mult putea, cu părul fluturându-i în vântul rece. În timp ce bărbatul din cealaltă mașină cobora și el geamul, salutând cu două degete la frunte, Ben mugi:

– Ați înnebunit, sau ce? Nu vedeți c-o speriați pe domnișoara? Jocul ăsta-i periculos al naibii, și dacă nu vă lăsați păgubași, eu chem copoii! Și, sincer să fiu, mă doare-n cot de ce-o să spună contesa!

Spre surprinderea lui Ben, omul din sedan dădu din cap, salutând chiar, în stilul său ciudat. În timp ce ridica geamul la loc, se înțelese cu partenerul lui să rămână în urmă, pentru ca la prima ocazie să se piardă în trafic.

– Al naibii, că frig mai e! comentă Ben, închizând și el fereastra. Te smți bine?

– Perfect, răspunse Cass.

Un fior o dădu de gol.

– Dar nu-mi vine să cred că au cedat atât de ușor.

– Într-adevăr, confirmă Ben, rezemându-se de spătar. Nici mie nu-mi vine a crede.

* * *

– O, Doamne, cum am reușit? întrebă Cass, încercând să se uite în același timp pe hartă și la șoseaua îngustă, cu două benzi, din lumina farurilor. Am fost atât de atentă...

– Stai așa.

Ben se aplecă peste umărul ei, studiind și el harta.

– Uite, îi arătă Cass, dezgustată. Asta-i Alternativa 39. Știam eu.

– Ei, ai făcut și tu o greșeală. Nu-i greu. Aproape s-a întunecat, iar când am oprit pe I-24, ca să luăm hamburgeri...

– Și am avut atâta grijă! Credeam că, după ce-am trecut de Nashville, aproape că am ajuns. Mai aveam doar șase ore până la Saint Louis și...

– Și douăzeci de ore pe drum. Ești obosită, Cass. Oricine ar fi obosit, după ce-a condus aproape două zile și o noapte, fără să doarmă.

De fapt, Cass nici nu știa ce simțea. Numai de un lucru era sigură: frustrare.

Din fericire, Ben se întoarse pe canapeaua din spate, luând harta cu el.

– În fond, n-avem de ce să ne facem probleme. Alternativa 39 merge aproape paralel cu Interstatala 24, pe care putem reveni la Clarksville. Suntem într-o zonă numită Țara Dintre Lacuri. E o regiune de agrement care se întinde din Tennessee până în Kentucky și, din câte văd eu, dacă o ținem drept înainte nu vom avea nici o problemă. În nici un caz nu merită să facem cale-ntoarsă.

Cass privi peisajul care abia se mai zărea în întunericul înserării – copaci scheletici și coline unduitoare, aproape fără nici un semn de viață.

– Zonă de agrement, zici? întrebă ea.

– Mda, pentru canotaj și pescuit, cred. Vara, forfotește de activitate, dar acum e cam pustie.

– Cât ține?

– Încă treizeci și cinci, patruzeci și cinci de mile, cred.

– Ei, tot e ceva. Mai puțin de-o oră.

Cass se rezemă de spătar, încercând să se relaxeze. Nu greșise chiar atât de grav.

– Știi, Cass, ne-am putea opri la magazinul ăsta, numit „Hal's Western", ca să luăm două mantouri. Nu pare să fie prea departe. Afară e destul de frig, iar tu nu ești obișnuită.

– Am pătura de la stadion. Și-n plus, până la Saint Louis mai sunt doar șase ore. Nu merită să-mi cumpăr un pardesiu, numai pentru șase ore.

– Mda, dar și în Saint Louis va fi frig. Vei sta un timp acolo. Ai nevoie să dormi, înainte de a lua avionul înapoi spre Miami, după-amiază la două, și nu poți umbla pe străzi fără pardesiu. În plus, nici mie nu mi-ar strica unul.

– Vrei să spui că nu ți-e destul de cald? Pot să dau încălzirea mai tare...

– Nu, în mașină mi-e destul de cald. Când ne oprim, vreau să zic.

– Ei, nu va trebui să mai oprim de prea multe ori.

– De ce ești așa de încăpățânată?

– Încăpățânată? Nu-s încăpățânată deloc. Vreau numai să ajung acolo și gata.

– Și eu, dar...

Lumina strălucitoare a unei firme, ivindu-se ca de niciunde, le reteză gâlceava. Da, amândoi erau obosiți. Și frustrați. Cass știa că Ben, deși sperase să se relaxeze, nu prea putuse să se destindă, necum să mai și doarmă. Tensiunea emoțională își spunea cuvântul.

– Bine...

Poate că era într-adevăr cam încăpățânată, își spuse ea, în timp ce privea firma luminoasă de la „Hal's Western“ apropiindu-se, tot mai mare.

– Ar merge un pardesiu. Să sperăm numai că aici găsim ce-avem nevoie.

„Hal's Western", o clădire imensă, fără etaj, cu fațada în stil western, se înălța în mijlocul unei parcări viu luminate, surprinzător de pline.

– De unde vin toți oamenii ăștia? întrebă Cass, oprind limuzina în capătul parcării, sub un felinar. Și ce caută un magazin în stil western în Tennessee?

– Mulți americani de la țară au adoptat stilul western, Cass. Chiar și eu, copilărind lângă Saint Louis, la Summer Hill, am purtat numai blugi și cizme de cowboy.

Cass fu ca lovită ca de trăsnet.

– Tu, în blugi și cizme de cowboy?

– Aveam terenuri de tenis și o piscină. Dar aveam și un grajd cu echipamente western, nu englezești. Faith și cu mine l-am măturat cu vârf și-ndesat, la vremea noastră. Bunicul meu spunea că, dacă ținem cai, trebuie să avem grijă de ei.

– Deși cred că-i dau dreptate bunicului tău, tot nu mi te pot imagina în blugi și cizme.

– Cizme mânjite cu bălegar, precizează Ben.

Cass râse. Când deschise portiera de lângă volan, simți și ea aerul rece de-afară.

– Aproape că le uitasem, murmură Ben, ieșind din spate, în timp ce o privea pe Cass cum se înfofolea cu pătura. Vreau să zic, au fost niște vremuri extraordinare, în ciuda bălegarului.

O luară la fugă spre ușă și ajunseră roșii la față, cu respirația tăiată, numai pentru ca un tânăr politicos și zâmbitor să le spună că magazinul se închidea.

– Închideți? se miră Ben. Dar nu e decât cinci și-un sfert.

– Da, domnule, iar marțea, în afara sezonului, închidem la cinci și jumătate.

– Înseamnă că mai avem cincisprezece minute. N-avem nevoie decât de două pardesie.

– Îmi pare rău, domnule, dar așa am primit ordin.

Lui Cass începeau să-i clănțănească dinții. Niciodată în viața ei nu-i fusese frig și nu era în stare să-și imagineze așa ceva nici chiar dacă ar fi încercat.

Tânărului, care purta o canadiană groasă și o pălărie de cowboy, păru să i se facă milă de ea. Profitând de compasiunea lui, Ben spuse:

– Ascultă, e clar că amândoi avem nevoie de haine călduroase. Știm perfect ce anume vrem și, dacă n-ar fi strict necesare, n-am mai insista.

Până la urmă, tânărul se îndupelecă, iar Cass intră în „Hal's Western", jurând să nu mai scoată în viața ei nasul pe ușă afară.

Magazinul era intim, demodat și aglomerat. Cass observă din nou că atrăgeau atenția, ea înfășurată în pătură, iar Ben, în ținuta lui de seară. În doar câteva minute, găsiră două cojoace din piele de oaie întoarsă – scumpe, cu o căptușeală de lână superbă. Cass se îndrăgosti pe loc de ele.

Din păcate, Ben, care spusese că nu făcea cumpărături niciodată, se transforma aproape într-un maniac. Comandă douăsprezece cămăși, pentru a fi expediate la Saint Louis, spre entuziasmul vânzătorului și chiar al lui Hal însuși, care își făcu apariția din cine știe ce ungher.

– Serios, Cass, ar trebui să-ți alegi și tu ceva, o îndemnă Ben, în timp ce Hal, care era un om foarte drăguț, le zâmbea radios aidoma portretului său de pe firmă. Ar fi incomod ca, după ce faci duș, să iei pe tine aceleași haine.

Lui Cass nu-i ardea să probeze blugi. Niciodată nu-și putea găsi o pereche potrivită fără ca mai întâi să treacă prin chinurile iadului. Dar, întâmplător, prima pereche pe care o văzu îi venea ca o mănușă. La insistențele clientului ei, își alese și o cămașă albastră, lenjerie intimă de bumbac, rezistentă, sutiene și șosete.

Când îl regăsi pe Ben, acesta avea pe cap o pălărie Stetson neagră. În combinație cu țepii bărbii, îl făcea să arate precum cel mai sexy pistolar din Vestul Sălbatic.

Zâmbete, țepi și pălării Stetson. Cass nu credea să mai reziste mult timp.

– Mda, spuse el, zâmbind spre o pereche de cizme pe care se pregătea să le încalțe – spre deosebire de alte trei perechi, deja expediate acasă – am uitat cât de

comode sunt astea. Mă simt foarte bine cu ele. Desigur, nici nu mai prea stau pe la Summer Hill, dar... Și tu, Cass? Ai găsit tot ce voiai? Orice ai nevoie, să știi. Spune și se rezolvă.

Hal ciuli din nou urechile.

De parcă le-ar putea avea mai ciulite, își spuse Cass.

– Nu, răspunse ea, pentru mâine am rezolvat totul. Îți mulțumesc.

Și cu asta, cumpărăturile fură încărcate în cărucioare, iar Cass privi uluitoarea defilare a acestora spre casa de marcat,

Își luă pe ea cojocul, fără a-i tăia măcar eticheta.

– E extraordinar aici, comentă Ben. Și toți sunt îngăduitori în legătură cu ora târzie.

După ce ajunseră la limuzină, Cass porni motorul apoi, în timp ce mașina se încălzea, iar Ben punea cumpărăturile în portbagaj, ieși din nou pentru câteva momente.

Burnița se oprise de câteva ore, iar aerul era încă umed, încremenit și rece.

Era o experiență nouă pentru ea.

Dar nu era numai atât. Înainte de a se fi urcat în mașină, i se păruse că auzea ceva.

– Cass? întrebă Ben venind spre ea, cu obrajii înroșiți de frig. Ce e? Diferența de vreme?

– Da... Nu... Nu știu. Mi s-a părut c-am auzit ceva.

– Ce să auzi?

– Nici nu știu, și nu-mi spune că sunt obosită. Știu și eu că sunt.

– Nu știam cum s-o propun, dar cred că ar trebui să facem un popas...

– Un popas? Numai asta nu!

Ben tăcu un moment, așteptând-o să se gândească la sugestia lui.

– Nu trebuie decât să ne odihnim vreo două ore. Și, gândește-te, Cass. N-ar fi plăcut un duș, cald și bun...

– Nu.

Cuprinzându-și trupul cu brațele, Cass își alungă gândul dușului din minte. Dar, în clipa următoare...

– Ai auzit? șopti ea.

– Ce să aud?

Fără să-i răspundă, Cass ocoli grăbită limuzina, spre felinar. La baza acestuia, văzu ceva asemănător cu un sac de pânză groasă. Auzi din nou sunetul și se aplecă, urmată îndeaproape de Ben.

– Ce-are înăuntru? întrebă el, în timp ce Cass deschidea gura sacului.

– O, Doamne, Ben...!

Simțea că i se întorcea stomacul pe dos.

– E un sac cu cățeluși, și cred că unii dintre ei au murit.

Capitolul 5

– Mă rog, nu pot fi toți morți.

Așezat pe călcâie, Ben inspecta sacul cu căței pe care Cass îl găsise sub felinarul din parcarea magazinului „Hal's Western".

– Cel puțin pe unul l-ai auzit...

Privindu-l fără tragere de inimă, Cass se înfioră. Deși luminile magazinului rămăseseră aprinse, nu se mai vedea nimeni. Domnea un sentiment extrem de ciudat. Își strânse mai tare pe trup cojocul de oaie.

– Da, continuă Ben, unul mai trăiește. Abia-abia se mai ține... Pe el l-ai auzit.

Cass se cutremură din nou, dar nu din cauza frigului.

Când se ridică, Ben luă sacul într-o mână, iar pe cealaltă o întinse spre Cass. Aceasta se pomeni cu un cățelandru un palme, un ghem de blană neagră, cu doi ochi mici și lucioși ca doi năsturei.

– Un cățel, murmură ea.

– Mda, și acum ce facem?

Privind în jur, ochii lui Ben se opriră asupra magazinului.

– Încă n-au stins luminile. Urcă-n mașină, Cass. Așteaptă la căldură, până...

Fără o vorbă, intrară amândoi în limuzină, Ben ținând sacul cu tristul său conținut, iar Cass, cu ghemotocul tremurător de blană neagră în mâini. Nu avusese un câine în viața ei, necum un cățelandru nou-născut, și nu știa ce să facă cu el, așa că-l puse cu grijă pe fotoliul de alături. Ambreie și porni încet spre intrarea magazinului.

De cum ajunseră, Ben coborî și veni lângă portiera lui Cass.

– Cu siguranță, o să-l ia cineva, spuse el – când deodată...

Privi încruntat lângă mașină, făcând-o și pe Cass să se întoarcă într-acolo.

– Ce dracu'...?

Alături apăruse sedanul alb, accentuându-i lui Cass și mai mult senzația de irealitate.

În timp ce omul de lângă șofer cobora geamul, Ben explodă:

– Hai, băi fraților, doar v-am spus să ne lăsați naibii-n pace!

– Ei, domnule Wyden, doar știți că nu vă facem nici un rău.

Coborându-și privirea spre Cass, omul dădu din cap:

– Bună seara, duduiță. Ne scuzați dacă v-am speriat, promitem să nu ne mai apropiem pe furiș.

Întrucât Cass nu găsi nici un răspuns, individul continuă:

– Ne-a părut foarte rău când ați luat-o pe Alternativa 39, lângă Nashville. Era ușor să greșiți, dar...

– Ce naiba mai e și asta? îl întrerupse Ben. Domnișoara nu se află aici ca să stea la taclale cu voi. Și-acum ștergeți-o, până nu chem sticleții.

Luă cățelul din mâinile lui Cass și porni spre ușa magazinului.

– Vă putem ajuta cu ceva? o întrebă pe Cass omul din sedan, netulburat.

– Mda, răspunse Ben peste umăr, puteți s-o întindeți.

– Nu vrem decât să stăm de vorbă cu dumneavoastră, domnule Wyden.

Ben bătu în ușa de sticlă a magazinului, abia stăpânindu-se, în timp ce continua nervos spre omul din sedan:

– Știu despre ce vreți să vorbim. Dar problema e că nu vreau eu să vorbesc cu voi. Așa că dispăreți de-aici.

Bătând din nou la ușă, se întrebă cu voce tare:

– De ce n-o fi deschizând nimeni? Văd că mai circulă oameni înăuntru.

Salutând-o pe Cass cu două degete la frunte, individul din sedan îi făcu semn celui de-al doilea să pornească.

„Ciudați mai sunt oamenii“, își spuse Cass, în timp ce un om din magazin venea în sfârșit la ușă. După un scurt schimb de replici, îl văzu deschizându-i lui Ben ca să intre.

Într-un târziu, Ben ieși din magazin. Când se așeză pe bancheta din spate, Cass observă de ce rămăsese atât de nemulțumit. Căpșorul negru al cățelului, cu ochii lui strălucitori, se ițea dintre gulerul cojocului și bărbia lui Ben.

– Nu vrea să-l ia nimeni, spuse Ben.

– Și-acum ce facem?

– M-au îndrumat la un veterinar. Undeva mai în față, pe Weaver Road, se face din Alternativa 39. Unul, Doc Murphy. S-ar putea să-l ia el. I-au dat un telefon, ca să-l anunțe că venim.

– Pe Weaver Road? întrebă Cass, consultându-și harta.

– Ia-o spre nord pe 39, iar după un hotel care se cheamă nu-știu-ce roz...

– „Domul Plăcerii Roz“.

– Mda, cum o fi. Cam la trei mile de-acolo spre apus, pe Weaver Road, acest Doc Murphy are o clinică. A spus că lasă aprinsă lumina de pe verandă.

Ridică privirea spre Cass, prin oglinda retrovizoare.

– Avem de ales?

Ridicând din umeri, Cass se refugie în activitatea familiară a condusului limuzinei. După o manevră prin spatele magazinului lui Hal, conform instrucțiunilor lui Ben, găsiră tomberoanele unde putură lăsa sacul cu jalnicele rămășițe dintr-însul.

Cass nu-și putea imagina ce fel de om ar fi făcut așa ceva. Cine era în stare să abandoneze niște căței într-o parcare, în toiul iernii? Furia, tristețea, oboseala, toate o loveau în același timp, iar Cass știa că și Ben avea aceleași simțăminte. Pentru prima oară, Ben lăsă lumina stinsă în timp ce străbăteau Altervativa 39 pe întuneric, căutând Weaver Road.

– Aici e, observă Ben după un timp. „Domul Plăcerii Roz“, nici mai mult, nici mai puțin. În viața mea n-am văzut mai multe neoane roz clipind. Mda, intersecția asta trebuie să fie cea dintre Alternativa 39 și Weaver Road.

Înscriind mașina pe drumul de țară, Cass deveni mai atentă. Limuzina, deși nu de tipul celor mai lungi, era destul de mare pentru a o îngrijora, iar Weaver

Road, îngust și șerpuitor, cu suișuri și coborâșuri, trecea pe sub copaci desfrunziți, cu crengile coborâte deasupra, prin mijlocul unei zone nelocuite, sălbatice.

– În față, Cass. Acolo trebuie să fie. Lumina de pe verandă e aprinsă.

O casă albă de lemn, nu prea impresionantă, stătea într-o curte cețoasă, plină cu copaci scheletici. Pe verandă ardea un bec, plimbându-și alene razele prin umezeala unduitoare din aer. Iar dedesubt, ca un căpitan pe puntea navei, aștepta un bărbat scund și rotofei, al cărui păr alb și scămoșat plutea ca un caier de mătase prin lumina palidă.

Cass coborî geamul. Dar, înainte de a apuca să vorbească, omul de pe verandă îi strigă:

– Da, don'șoară, ați nimerit bine. Eu-s Doc Murhpy și nu trebuie decât să mergeți mai departe, pân-la ușa mea din dos. Arde și-acolo un bec. Și pe urmă intrați în casă.

Cass conduse limuzina pe lângă casă, auzind de la distanță o hărmălaie de câini lătrând.

– Asta trebuie să fie, comentă Ben, conducând-o pe ușa din spate a combinației de locuință și clinică veterinară.

După întunecimea cețoasă de afară, camera în care intrară îi făcu lui Cass impresia unei săli de operație, rămasă neschimbată cam de prin anii treizeci.

Sub o lampă puternică, arătarea scundă și durdulie care-i salutase de pe verandă tocmai punea o hârtie curată pe masa de examinare.

Luându-și un halat alb peste tricoul cu inscripția „Îl (inimă) pe tataia“, Doc Murphy pocni din degetele învăluite în latex, pentru a arăta că nu le putea strânge mâinile.

– Deci, ați găsit un cățelandru care s-a pierdut de mama lui, care va să zică?

După ce făcu prezentările, Ben scoase din cojoc ghemul mițos și îl puse pe masă. Doc Murphy se apucă imediat de treabă, rapid și eficient. Cass și Ben, neavând ce altceva să facă, îl priveau.

– E norocos, spuse Doc Murphy după câteva minute. Are vreo opt săptămâni, așa că probabil mămică-sa l-a-nțărcat. Sigur, asta nu-nseamnă c-o să doarmă noaptea, nici măcar c-o să mănânce bine. O vreme, cel puțin. E corcitură și probabil n-o să crească prea mare, da' mai mult ca sigur c-o să fie flocos cât încape. Dacă mai așteptați un minuțel, îl spăl un pic.

Schimbând o privire cu Cass, Ben se foi stânjenit de pe un picior pe altul. Trebuia să pornească la drum, dar nu-l puteau opri pe bunul doctor, care vorbea din nou:

– Și va să zică așa, tocmai vă făcuserăți de niște cojocele, când l-ați găsit pe prichindelul ăsta-n parcare la Hal.

Cass simți că-i veneau din nou toți dracii.

– Am fost șocată să-l găsesc așa. Toți cățeii aceia mici, și numai unul mai rămăsese în viață...!

Doc Murphy îi aruncă o privire, înălțându-și sprânceana albă și stufoasă.

– Viața la țară, când e aspră, înăsprește și oamenii, comentă el, curățind blana cățelului cu un lichid cu miros slab antiseptic. Cine-a făcut treaba asta probabil s-a gândit că mai mult de-atâta nu putea să facă pentru cățelandri. La țară, aproape toată lumea are câini, și o dată ce-i ai, greu te mai desparți de ei. Deși, nici să-i lași în parcare, cu gândul că i-o găsi careva ca să-i ia acasă, nu mi se pare cea mai deșteaptă treabă. Da', la o adică, cine din noi e deștept chiar tot timpul? Bine măcar că v-ați găsit unul sănătos.

– A, dar nu intenționăm să-l păstrăm, reuși să strecoare Ben. Credeam...

După câte se părea – observă Cass – privirea înțeleaptă a lui Doc Murphy îl putea reduce la tăcere chiar și pe Ben Wyden.

– Mda, nu mă-ndoiesc că știu ce-ați crezut, domnule Wyden.

Ieșind din cameră, unde lăsă cățelul agitat pe masă, Doc Murphy reveni imediat cu o cutie și niște ziare. În tot timpul cât le rupse, așternându-le pe fundul cutiei, continuă să vorbească.

– Lucrez aici de peste cincizeci de ani. Deși, desigur, încă mai încerc s-o conving pe nevastă-mea că m-am pensionat. Pescuiesc, îmi distrez nepoții și ajut oricând e cazu'. Și mai am vreo două hambare pline de cuști, toate cu câini în ele. Dintotdeauna am avut o mare slăbiciune pentru câini și fac pentru ei tot ce pot. Da', știți...

Dispăru din nou pe o ușă, de unde reveni cu o cutie mai mică.

– ...nu-i același lucru. Vreau să zic, o cușcă, o ieșire la aer pe zi și toată mâncarea necesară nu-i totuna cu un cămin.

Doc Murphy începuse să umple cutia mai mică – după cum citi Cass pe pachete – cu mâncare pentru căței, vitamine pentru căței, lapte praf pentru căței și pudră – tot pentru căței.

Ochii ei se îndreptară automat spre ai lui Ben.

– Ascultați, ăă, domnule doctor, spuse el, e extraordinar că ne ajutați. Dar, înțelegeți, noi eram doar în trecere. Mergem de la Miami la Saint Louis. Înțelegem ce faceți aici și vă admirăm foarte mult... De fapt, aș fi chiar foarte bucuros să vă ofer o donație care să însemne ceva pentru dumneavoastră. Dar, vedeți, noi nu...

Doc Murphy chicoti, cu ochii săi albaștri licărind ca două stele când auzi referirea la bani.

– Să nu mă-nțelegi greșit, fiule. Îți primesc donația cu plăcere. Oricât ar fi de generoasă. Da' – un băiat simpatic ca matale? Că doar, dacă ți-ai dat osteneala să salvezi cățelul ăsta, cu siguranță că-i poți oferi și un cămin fericit. Mhm, continuă el, luând niște medicamente dintr-un dulăpior alb, poți folosi instrucțiunile scrise aici. E destul de sănătos, da' astea au să-l mai învioreze.

– Nu tocmai, răspunse Ben, privind-o uimit pe Cass, în timp ce veterinarul continua:

– Nnț, mie donațiile îmi convin de minune. Da' nici toți banii din lume nu se compară cu un cămin. La fel ca oamenii, și câinii au nevoie de familii. Le-o fi plăcând lor să aibă pe unde să se zbenguiască, da' pe urmă au nevoie de un loc unde să se întoarcă acasă. Au nevoie să-și fugărească visurile, ca să zic așa, da' și unde să vină înapoi. Înapoi unde le e locul. Dumneata ce zici, domnișoară? Da, domnișoară, că văd că n-ai verighetă și-s prea bătrân ca să deprind obiceiul de a lua oamenii la per-tu.

Imediat ce privirea pătrunzătoare dar și caldă a lui Doc Murphy se aținti asupra ei, Cass nu-și mai putu lua ochii de la el. Toate referirile lui la fuga după visuri și la un loc unde să te simți acasă... Oricât părea de smintit tot ce se întâmplase de când se rătăciseră pe Alternativa 39... avea impresia că Doc Murphy vorbea

despre ea. Și ea, la fel ca acel cățeluș, se pierduse. Nici ea nu se simțise niciodată undeva cu adevărat ca acasă.

– Da... răspunse. Vreau să zic, nu, nu sunt măritată...

Doc Murphy își arcui spre ea o sprânceană stufoasă.

– Ei, n-o să mai țină mult. Ba chiar, ai să te măriți mai curând decât crezi. Da-ntre timp, ai nevoie de-o casă. O casă destul de mare ca să-ncapă-n ea și-un cățel.

De când își scosese mănușile, Doc Murphy cotrobăise printr-un sertar. Se întoarse spre Cass, venind spre ea cu o pereche de foarfeci în mână.

– Îmi dai voie? întrebă, arătând spre etichetele care încă mai atârnau de manșetele cojocului.

– Da, mulțumesc, răspunse Cass.

– Deci, înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa? se interesă el, în timp ce tăia etichetele, privind-o în ochi.

Un moment, Cass avu impresia că Doc Murphy putea să-i citească până-n adâncul sufletului.

– În legătură cu nevoia de a fugi după vise – ca să zic așa – și pe urmă nevoia, la fel de mare, de a avea o casă a ta unde să te întorci.

Cass nu știa ce să răspundă. Noroc că Doc Murphy se întorsese cu spatele, aruncând etichetele tăiate

într-un coș de gunoi. Apoi îl privi pe Ben, folosind aceeași combinație unică de sinceritate glumeață și intensitate binevoitoare.

– Și matale, fiule? Mata știu că ai o casă a dumitale.

– Am un apartament, dar nu e deloc cel mai potrivit loc pentru un câine.

– Da-i o casă, fiule, nu? Un cămin. Asta-i problema cea mai importantă.

– Un cămin? Nu... recunoscu Ben, lăsând privirea în jos. Nu fac decât să locuiesc acolo. Casa mea, adevărata mea casă, e închisă. De ani de zile am închis-o.

– Mda, mă rog... oftă Doc Murphy, cu lucirea din ochi pălindu-i. Oameni fără casă... Câini care latră... Prea mulți, prea mulți câini care latră.

Ben aruncă o privire spre Cass, apoi se apropie de masa de examinare. Cu o mână puternică și fină, mângâie spatele arcuit al cățelușului.

– Ascultați, ăă, domnule doctor, am să-i găsesc un cămin. Am o soră și doi nepoți, și cu toate că știu c-o să mă strângă de gât pentru asta... În fine, dacă nu-l primește, am să găsesc eu pe altcineva...

Imediat, Doc Murphy zâmbi din nou.

– Știam eu. În clipa când v-am văzut intrând pe ușă, am știut c-aveți ce vă trebuie ca să-l ajutați. Nu-mi pierd eu vremea cu oricine, să știți. Deși, trebuie să recunosc, continuă el întorcându-se spre Cass, cu

ochii sclipindu-i din nou, m-aș fi așteptat ca dumneata să te îndupleci prima. Cred că înțelegi cât de importante sunt locurile, căminele, pentru oameni și câini. Da', până una-alta, adăugă el pornind iar spre ușă, eu mai aduc niște ziare. O s-aveți nevoie de cât mai multe ziare.

– Nu, fără ziare, replicară Cass și Ben la unison, după care zâmbiră amândoi.

– Avem ziare destule, adăugă Ben, scoțându-și din buzunar carnetul de cecuri. Vă mulțumim.

După o discuție despre starea de sănătate a cățelului și felul cum trebuia să aibă grijă de el, Cass îl duse la limuzină, în timp ce Ben o urma cu cele două cutii în brațe.

– Mă simt de parcă tocmai aș fi făcut cunoștință cu un guru, comentă el. Al meu, probabil.

Pesemne că zâmbetul lui Cass reflecta aceeași combinație de sentimente la adresa bătrânului pezevenghi.

– O fi Vrăjitorul din Oz.

– Sau poate Yoda, ușor deghizat.

– Sau agentul de public relations al lui Dumnezeu în problemele câinilor.

Era plăcut să poată glumi din nou. Deși situația nu se ameliorase cu mult față de momentul când sosiseră la Doc Murphy, cățelul era în esență sănătos.

– Ce faci? întrebă Cass, încetinind pasul, în timp ce Ben deschidea portiera din față a limuzinei.

– Mă mut la tine, spuse el. Cel puțin, pentru un timp. Avem de vorbit.

– Of, Ben...! Nu vreau să vorbesc. E aproape șapte și jumătate și mai avem – cu puțin noroc – doar șase ore de drum.

– Urcă-n mașină, insistă Ben, luându-i cățelul din mâini. Urcă, am spus.

Adunându-și toate rezervele de răbdare, Cass se așeză la volan. Faptul că Ben stătea lângă ea era destul de deconcertant. Dar, cu pălăria neagră Stetson înclinată pe cap, cu barba și mai țepoasă și cu cojocul descheiat, în timp ce-și potrivea cu grijă cizmele pe lângă cutie, unde cățelul se cumințise în sfârșit... cât mai putea să-l ignore?

– Ascultă, Cass, spuse el, zău că trebuie să ne oprim. Și, deși detest ideea, cel mai apropiat loc e motelul Cutărică Roz. Ăla pe lângă care am trecut, la intersecția Alternativei 39 cu Weaver Road.

– Nu.

– Haide, Cass. Conduci de douăzeci și cinci de ore. După o zi întreagă de muncă. Dacă ne oprim acum, putem adormi pe la șapte jumate, opt. Lăsăm o comandă să ne scoale la patru dimineața și facem cele șase ore destul de ușor ca să prinzi avionul de la două după-amiaza.

Cass băgă limuzina în marșarier.

– Ia-o înainte, Cass. Doctorul a spus că-n spatele casei ai loc unde s-o întorci.

Schimbând vitezele, Cass conduse limuzina în jurul micii clădiri de lemn. Abia atunci își dădu seama de greșeală. Înaintase prea mult pe alee ca să se poată întoarce fără ca Ben s-o îndrume cu o lanternă. Slavă Domnului că doctorul îi spusese despre curtea din spate.

Poate că era într-adevăr prea obosită ca să mai conducă în siguranță.

Făcuse deja a doua greșeală.

– Haide, Cass, insistă Ben, după ce limuzina ajunse într-un spațiu destul de întins ca să se poată întoarce comod spre alee.

Da, de data asta avusese noroc.

– Știu că motelul ăla nu e deloc atrăgător, continuă el, dar gândește-te, Cass, putem face duș. Eu pot să mă bărbieresc, iar mâine-dimineață ne vom lua pe noi haine curate.

Cu cât erau mai irezistibile insistențele lui Ben, cu atât Cass se încăpățâna mai mult să se împotrivească. Îndreptându-și umerii, opri la capătul aleii, înainte de a ieși pe Weaver Road.

Și, chiar în acel moment, două faruri se aprinseră, scăldând în lumină limuzina.

– Ce naiba?!... exclamă Ben, gata-gata să facă explozie. Stai, nu-mi spune...

Erau indivizii cu sedanul alb. Reducând farurile pe faza scurtă, rămaseră în așteptare, cu motorul în ralenti, până când limuzina ieși pe drum și se putură înscrie în urma ei.

– Ei bine, eu m-am săturat, scrâșni Ben printre dinți.

– Ce vrei să spui? întrebă Cass, apăsând pe frână, căci Ben începuse deja să coboare din mașină.

Fără să-i răspundă, Ben se duse în spate. Bombănind o înjurătură deocheată de tot, deschise portiera și scotoci pe podea. În câteva secunde, dezgropă dintre ziare lădița bunicii sale și porni cu ea spre sedan.

– Ben! strigă Cass după el, oprind motorul limuzinei.

Dar, înainte ca ea să-și poată descheia centura de siguranță, Ben intrase deja în vorbă cu cei doi care coborâseră din sedan. Și vorbea destul de tare ca să se-audă până la Saint Louis și Miami totodată:

– Poftim, afurisiților! Mă doare-n cot de chestia asta, n-aveți decât s-o luați! Și-acum, valea! Pentru că, jur, dacă vă mai văd o singură dată, eu chem gaborii!

Lui Cass nu-i venea să-i creadă urechilor. Și nici cei doi haidamaci nu puteau crede, duoă câte se părea. Un moment, nu făcură decât să stea pe loc, unul ținând delicat lada, în timp ce îl priveau tăcuți pe Ben cum se întorcea spre portiera din față a limuzinei.

– Pornește, îi spuse el lui Cass.

– Dar, Ben...

– Am zis să-i dai drumu'. Mi s-a acrit și nu vreau să mai vorbesc despre asta, nici să mă gândesc măcar.

Când Cass puse limuzina în mișcare, sedanul dispăruse de mult. Probabil că oamenii contesei erau atât de uimiți, încât nu voiau să-și forțeze norocul.

Și nici nu voiau să-l mai vadă pe Ben.

Cass nu vorbi decât când ajunseră în apropierea intersecției cu Alternativa 39.

– Ai dreptate. Și eu cred că ar fi bine să facem un popas și să ne odihnim.

Ben oftă adânc.

– Nu-ți face griji, Cass. Mi-am venit în fire.

– Nu, nu de asta e vorba.

– Nu? o privi el, cu un zâmbet obosit pe chipul neras.

– Mi-am dat seama că am făcut o a doua greșeală, înaintând prea mult pe aleea lui Doc Murphy. Nu cred că mai pot conduce în siguranță.

– Mă rog, dacă așa crezi... În momentul de față, tu decizi.

La intersecție, Cass coti în parcarea destul de plină din fața motelului „Domul Plăcerii Roz". Ben coborî încă înainte ca mașina să ajungă în dreptul recepției – dar numai pentru a încremeni pe loc.

Cass se uită să vadă ce anume îi atrăsese atenția.

În șirul autovehiculelor parcate ordonat, cu boturile spre clădirea joasă, în formă de L, se vedea sedanul alb.

Așteptându-se la o nouă izbucnire din partea lui Ben, Cass fu surprinsă să-l vadă aplecându-se în cadrul portierei, pentru a-i vorbi calm:

– Nici o grijă, n-am să repet figura. E clar că ăsta-i singurul motel pe-o distanță de nu știu câte mile și, atâta vreme cât nu-s obligat să-l văd pe ăla salutându-mă, suport să dorm în aceeași clădire cu el. Un singur lucru, Cass: nu luăm camere separate.

– Dar...

– Îmi pare rău, însă n-aș putea dormi știindu-te singură într-un loc ca ăsta.

– Ben, am nevoie de spațiu. Amândoi avem nevoie...

– Vrei să mă trezesc din somn ori de câte ori aud cel mai mic zgomot? Haide, Cass, suntem oameni în toată firea.

Ce putea să-i mai spună?

Capitolul 6

În aura ceţoasă a neoanelor roz, pe veranda motelului „Domul Plăcerii Roz“, Ben descuie, cu mare strângere de inimă, ultima uşă din capătul clădirii.

– Trebuie să recunosc că m-aş cam fi temut să las limuzina acolo, spuse Cass, privind spre parcarea destul de aglomerată. Noroc că ai întrebat dacă o putem parca lângă clădire. Deşi dinăuntru n-am s-o pot vedea, sunt mai uşurată ştiind că e aici, după colţ.

– Cred că, dacă n-o văd imediat, oamenii nu se vor deranja cu ea.

Abătut cum niciodată nu se mai simţise, Ben deschise uşa camerei şi aprinse lumina. Un moment, stătură amândoi în uşă, cu lucrurile în braţe. Era clar că se aşteptaseră la ceva mult mai rău.

Cass chicoti:

– Destul de drăguț, mm?

– Mai potrivit ar fi cuvântul kitsch.

– La ora asta, nu mă interesează alte cuvinte decât „curat“ și „apă caldă“.

Evident, privirea lui Ben se opri asupra patului. Sperase să existe și o canapea, dar nu se vedea nici una. Numai un pat de două persoane, acoperit cu satin roșu peste pătura din imitație de blană de tigru, perne în formă de inimă pe lângă cele mari, iar în rest, mai nimic. Două scaune tapițate tot cu imitație de tigru, o consolă pe care se afla sticlărie, o frapieră și un televizor cu circuit închis, două noptiere... și nimic mai mult.

– Bine măcar că e curat, declară Cass încheindu-și inspecția camerei deocheate din fața ei.

Își aruncă mocasinii din picioare, cojocul și geanta. Pe lângă sacoșa de la „SaveStop“, își mai adusese sacoul negru de la costum. Începu să scoată acul de cravată din argint de la rever.

– Sper că nu te-aștepți să faci tu duș primul, spuse ea, sperând să mențină un spirit destins.

– Cass, ăă, știi...

Când Cass îl privi, Ben îi văzu vulnerabilitatea întipărită pe față. Era frântă de oboseală, dar nu numai atât. La Doc Murphy, în ochii ei se ivise o undă de tristețe, care de-atunci nu mai dispăruse.

– Ascultă, reluă el, punând în cutie cățelul adormit. Hai să dăm cărțile pe față. Nu-mi place situația asta, nici ție nu-ți place, dar cred că ne putem descurca. Fă tu duș prima, iar eu mă întorc la limuzină și aduc aici tot ce ne mai e necesar.

Ieși din nou în ceața roz de-afară, părăsind camera care îl făcea să se simtă și mai frustrat. De obicei, era Domnul Autocontrol în persoană. Toți îi spuneau – și dintotdeauna îi spuseseră – cât de mult se puteau baza pe el, cât îl admirau. Cum de ajunsese să-și piardă controlul într-un asemenea hal? Și aproape peste noapte! Ce i se întâmpla?

Cass. Asta voia să i se întâmple.

Cum reușise să intre într-o asemenea încurcătură?

Stăpânindu-și furia crescândă, Ben luă din limuzină pachetele cu haine recent cumpărate și se întoarse în camera de motel. Cass era sub duș. Scoase din punga de celofan tricoul cu emblema statului Florida și bătu în ușa băii.

– Ți-am adus tricoul, Cass.

O auzi răsucind robinetele dușului.

– Vin acum.

Încercând să nu-și imagineze cum arăta, Ben trase aer în piept, pentru a-și potoli agitația.

Cass deschise ușa doar atât cât să scoată o mână, printre aburi parfumați.

– Mulțumesc, Ben.

Repezindu-se spre ușă, Ben se refugie în aerul umed și rece al nopții, cu luciri intermitente de neon. După ce-și mai reveni, intră din nou în cameră – și imediat își regretă graba.

Așezată pe marginea opusă a patului acoperit cu satin roșu, în țipătorul tricou din Florida, Cass își aplica loțiune pe picioare.

Niște picioare nemaipomenite, observă Ben, dându-și seama că până atunci n-o văzuse decât îmbrăcată cu pantaloni.

Expresia de pe fața ei, când ridică privirea spre el, îl descumpăni și mai mult.

– Iartă-mă, dar cred că am consumat prea multă apă caldă. Nu știam că în moteluri apa caldă se poate termina și...

– Nu contează. Pot face duș și cu apă rece.

– Zău așa, Ben, îmi pare rău, dar s-ar putea să mai fie călduță...

– Am spus că nu contează.

Bun, deci începea deja să-și iasă din sărite.

Străduindu-se să se stăpânească, mai făcu o încercare de conversație, în timp ce-și aduna lucrurile pentru duș.

– I-ai telefonat mătușii tale, ca s-o anunți despre întârziere?

– Da, a spus să nu-mi fac probleme. Știu că are încredere în mine.

Ben încerca să ignore pernele în formă de inimă și tapițeria tigrată. Tot ce nu era din satin roșu sau cu dungi, era roz. Mai puțin Cass. Cu părul ei blond ca mierea strâns în creștetul capului, parcă ar fi fost făcută din unt și zahăr caramel. Și probabil că în pat era la fel de savuroasă ca untul.

– Îmi pare rău pentru problema cu apa, repetă ea, cu vocea aceea înceată și senzuală.

Ben se retrase în baia stacojie, lăsând dușul să-i risipească tensiunea crescândă.

Când reveni în dormitor, îmbrăcat cu lenjerie curată, Cass își pilea unghiile.

Lui Ben îi plăcea s-o vadă cum își desfășura activitățile cotidiene. După duș, și el se simțea mai uman.

– Ai avut dreptate, spuse, apa era destul de caldă, dar va trebui să mă bărbieresc dimineața. Pentru bărbierit am nevoie de apă fierbinte, adăugă, mângâindu-și barba tot mai țepoasă. Cred că arăt ca un evadat din cel mai apropiat penitenciar.

Cass zâmbi.

– Din cel mai apropiat penitenciar cu securitate redusă, unde au terenuri de tenis și de golf.

Ben se bucura că o vedea zâmbind din nou.

– Îmi pare rău că am o atitudine de bombă cu ceas față de unele lucruri, spuse el.

– Am trecut amândoi prin momente dificile.

Ridicându-se în picioare, Cass îngrămădi pe un scaun cuvertura de satin roșu și pernele în formă de inimă, trăgând apoi la o parte pătura imitație de tigru. Mda, sigur, ce putea să găsească dedesubt, dacă nu cearșafuri roz-bonbon?

Le văzură amândoi în același timp și izbucniră în râs.

Vizibil mai relaxată, Cass se vârî în pat.

– Nu știu dacă ai observat, în baie, dar cele două sortimente de colonie sunt Dulceața Rozelor și Mârâit de Tigru. Data viitoare când îl vezi, să-i spui lui Alexandre Dave să fie atent, că-l halește concurența!

– Tu ce parfum ai ales? o întrebă Ben, îndreptându-se spre baie ca să-și clătească termosul.

– Dulceața Rozelor, bineînțeles.

Ben nu voia să se dea de gol, arătând cât de mult îi amenința echilibrul emoțional mirosul ei, chiar și într-o atmosferă exagerat de parfumată. După ce stinse lumina din baie, se înapoie la pat și se așeză pe margine, cu spatele spre Cass.

– Ai dat comanda de deșteptare? întrebă el, pe un ton surprinzător de normal.

– Pentru ora patru dimineața.

– Au!

– Acum e abia opt. Înseamnă că vom prinde opt ore de somn.

– Mda, dacă adormim imediat. Ți-ai dat ceasul cu o oră înapoi, după decalajul orar?

– Da, să trăiți. Mai câștigăm încă o oră de somn.

Ben aruncă o privire în cutia cu cățelul adormit. Cass stinse lumina de pe noptiera ei și se întoarse pe-o parte – cu spatele spre el, evident.

– Cățelul e bine?

Vocea ei, îndulcită de somn, era atât de sexy încât aproape că-l făcu pe Ben să se repeadă pe ușă afară.

– Doc Murphy a spus că probabil va dormi mult. Dar i-am pregătit mâncarea, pentru orice eventualitate.

– Ai mai avut vreodată grijă de un cățel?

– Numai în copilărie. Și niciodată de unul atât de mic.

– Și Faith? Crezi c-o să-l primească?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Ben privi spre lampa de pe noptiera lui. Răspândea o lumină roz intensă. Ridică pătura și, cu mare grijă să rămână în jumătatea lui de pat, întinse mâna și stinse lumina.

– La naiba...! mormăi el, văzând cât de aproape de margine rămânea.

Câteva dungi subțiri de lumină – lumină roz, clipind întruna – de la firma electrică de afară, pătrundeau printre jaluzele, căzând exact pe perna lui – și pe cea mai mare parte a patului.

Când Ben aprinse din nou lampa, Cass se ridicase deja în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Trebuie să potrivesc jaluzelele.

Ben se întinse peste cutia cățelului, trăgând de cordonul jaluzelelor.

– Fir-ar să fie, sunt strânse la maximum.

După ce stinse lumina și reveni în pat, întrucât lumina roz îi venea drept în ochi, nu-i mai rămase decât o singură soluție.

Se întoarse cu fața spre Cass.

Dar lumina continua să-l deranjeze, chiar și așa – chiar și prin ploaie, chiar și ținându-și ochii acoperiți cu un braț.

– Poate că, dacă agăți o pătură... propuse Cass, cu vocea mai somnoroasă și mai sexy ca oricând.

Lui Ben îi venea să explodeze. Se gândea să-și ia cartea și să citească. Se mai gândea și la alte lucruri – lucruri periculoase, cum ar fi fost mirosul dulce și parfumat al lui Cass.

Ce putea să facă?

Să înnebunească, asta putea.

Nu mergea s-o lase singură într-un asemenea loc. Și nu era în stare să stea nemișcat.

Se trânti pe spate, simțind liniile de lumină roșie care-l sfredeleau până-n creier.

– Cât de probabil crezi că e să fi primit camera asta? Vreau să zic, ce șanse sunt ca firma să lumineze printre jaluzele – printre jaluzelele care sunt blocate exact la distanța potrivită – și să aștearnă dungi roșii pe pat? Vreau să zic, cât de probabil e așa ceva?

– Dacă aștepți puțin, îmi iau abacul și-ți calculez probabilitățile.

– Și de ce tocmai roz bonbon? Ce crezi?

– Roz bonbon?

– Mda, în fond, ce-are culoarea asta așa de sexy? Mie rozul bonbon mi se pare de-a dreptul zaharisit.

– Despre ce vrei să discutăm, despre teoria decorațiunilor interioare sau despre filozofia de viață? Aia care ar trebui să mă adoarmă și nu merge?

Ben se întoarse spre Cass. Unde-i dispăruse autocontrolul?

Dumnezeule, nu putea simți cum iradia dorință? Părea gata să țipească și...

Aproape cu ușurare, Ben auzi cățelușul agitându-se. Se concentră asupra lui și treptat, încet, sunetele scăzură. Pe la opt și douăzeci, îmbrăcat, Ben îi dădea de mâncare, la lumina lămpii din baie. Cățelul scheuna în continuare.

Aproape adormită, când Ben făcu al treilea drum până la chiuvetă, Cass îl întrebă:

– Ești sigur că-i e doar foame? După cum schelălăie, cred că suferă.

– Mă ocup eu. Doc Murphy a spus să încercăm mai întâi puțină mâncare pentru căței. Încerc să i-o pasez cu apă caldă, în capacul tubului de cremă pentru ras.

– Cât de inventiv ești, murmură Cass. Și ce spirit gospodăresc ai...

– Dacă nu-i place mâncarea, va trebui să-i dau ceva pentru căței mai mici. Poate chiar lapte praf. Dar Doc Murphy presupunea că e înțărcat și gata să...

– Mda, l-am auzit când a spus. Sper numai ca vecinii să nu cheme Brigada de Protecție a Cățeilor.

Ben luă cățelul din cutie, începând să-l mângâie. Îl duse în baie și-l îmbie să mănânce din terci. La drept vorbind, se bucura că avea ceva de făcut. Orice, numai să scape de Cass, de pat și de afurisitele alea de dâre roz.

– Unde te duci? îl întrebă Cass, ridicându-se, când Ben își luă cojocul pe el.

– Culcă-te la loc. Noi ieșim câteva minute. Poate că dacă se plimbă puțin, înțelegi, dacă respiră aer curat...

Cu cățelul în mână, Ben ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

Da! își spuse el triumfător. Scăpase. Dar cel mai mult îl bucura alt lucru: Cass avea destulă încredere în el ca să se culce în același pat.

Păcat că nu putea face și el același lucru.

Acum, nu mai avea nevoie decât de un plan ca s-o facă să se deschidă și să-i dezvăluie secretele ei. Era adevărat că avea de prins un avion și le mai rămăseseră șase ore de drum, dar Ben se hotărâse.

Pentru prima oară în viața lui, era îndrăgostit. Îndrăgostit de Cass Morrow. Nu avea nevoie decât de o stratagemă ca s-o captureze pe independenta și sprintena Cass.

Capitolul 7

Cass stătea lângă patul camerei de motel, privind cearșafurile roz mototolite. Era uluitor dar, în pofida tururor temerilor ei, dormise o noapte întreagă în același pat cu Ben Wyden și reușise să se odihnească.

Da, Ben Wyden își dăduse toată silința s-o ajute, iar Cass îi era recunoscătoare. Pregătise limuzina, iar acum se plimba prin cameră cu cățelul în brațe, mângâindu-l și vorbindu-i, în timp ce Ben își termina toaleta matinală, în baie.

Spusese că suferise un „accident“ cu cățelul în brațe și voia să facă un duș fierbinte. Acum, Cass era sigură, avea să se și bărbierească în sfârșit.

– L-ai ținut pe Ben treaz azi-noapte, micuțule?

Cass nu era obișnuită cu câinii, dar ghemulețul acela negru și pufos era foarte drăgălaș. Cu ochii lui negri și solemni, îi cucerise imediat inima.

– Gâgâlice mică... Ți-e dor de mămica ta, sărăcuțule? Bine că-l ai pe Ben. Din câte-mi dau seama, îți poate fi un excelent înlocuitor de mămică.

Nervoasă, deși fără să aibă vreun motiv anume, Cass se duse la fereastră și privi printre jaluzelele care cauzaseră atâtea probleme în seara trecută.

Nu-i veni să creadă, dar parcarea era aproape goală. Toate mașinile din ajun dispăruseră pur și simplu.

Iar în fața ochilor ei stătea sedanul alb, cu motorul pornit, împrăștiind un nor alb de gaze de eșapament în aerul rece al dimineții.

Efectiv, nu-i venea să creadă.

Îl văzu pe șoferul sedanului dând din cap spre partenerul lui, care se duse la recepție, probabil pentru a preda cheia camerei, în timp ce șoferul revenea în cameră.

Fascinată, Cass îl observă apoi revenind la sedan, cu lada în mâini.

Inima începu să-i bată cu putere.

Șoferul puse lada cu vaza pe podeaua mașinii, în spatele fotoliului din față. După ce închise portiera, o încuie și o mai verifică o dată.

Abia când șoferul plecă din nou de lângă mașină, lăsând portiera din față deschisă, Cass simți un gol în stomac.

– Ben! șuieră ea, ca și cum acesta ar fi putut-o auzi prin ușa închisă.

Alergă la ușă și-l strigă din nou:

– Ben!

Ben deschise.

Avea un prosop roz-bonbon înfășurat pe șolduri și, cu un alt prosop, își ștergea ultimele urme de spumă de ras de pe față. Imaginea lui și aburii parfumați din baie aproape o făcură să uite ce voia.

– Ga... gangsterii... Vreau să zic... gorilele... tipii ăia...

– Mda, știu. Pleacă?

– Vino aici, la fereastră.

– Cass, nu mă interesează ce...

– Am putea-o șterpeli înapoi.

– Ce?

Apucându-l de braț și punând, din mers, cățelul la loc în cutie, Cass îl trase pe Ben spre fereastră. Într-adevăr, sedanul era la locul lui, așteptând. Complet părăsit, cu portiera din dreapta deschisă.

– E în spatele fotoliului din față, spuse Cass. În partea dinspre noi. Lada.

– Nu vreau să...

– Dar de ce, Trompeta lui Napoleon aparține bunicii tale. Indivizii ăștia n-o merită. Unde ți-e... unde ți-e...?

– Cass, ăsta nu-i un sport de competiție.

– Ei bine, eu mă duc, declară ea, descuind deja ușa camerei.

– Te duci pe dracu'!

Ben o împinse într-o parte și, înfășurându-și mai strâns prosopul pe șolduri, ieși pe verandă.

Cass simți valul de aer rece și, retrăgându-se la fereastră, continuă să privească printre jaluzele.

De fapt, spectacolul nu era chiar atât de neobișnuit. Cu excepția faptului că Ben avea pe el doar un prosop, desigur, și pășea cu grijă, fiind desculț. Când ajunse la mașina oprită, vârî mâna prin portiera deschisă din față pentru a o debloca pe cea din spate. Cu mișcări rapide, deschise și acea portieră, scoase lada, apoi blocă portiera la loc.

Cu mișcări repezi și grațioase ca ale unui atlet, Ben reveni spre cameră. Cass îi deschise ușa, apoi o încuie în urma lui, în timp ce Ben punea lada pe consolă, lângă televizor.

– La naiba, frig mai e, bombăni el, așezându-se pe marginea patului, pentru a-și masa laba unui picior. Când e vorba de vaza asta, în familia mea mintea o ia la sănătoasa.

Cass îl acoperi cu pătura tigrată, apoi se așeză lângă el.

– Dar ai reușit! Ai luat-o înapoi! Iar ăia doi nici nu știu!

În timp ce Ben trecea la masajul celuilalt picior, Cass începu să-i frece umerii laţi, prin pătură.

– Cass, meseria indivizilor ăstora e să ştie ce se întâmplă. Şi poţi fi sigură că au văzut limuzina. Poate încă nu ştiu că vaza e la noi, dar vor afla nu peste mult. Şi nu te mai apropia de jaluzelele alea!

Da, îi ghicise gândul de a reveni la fereastră. Cass se aşeză pe pat.

– Oricum, n-ai să vezi nimic, continuă Ben, dar ei ar putea să te vadă, iar asta îi va pune pe gânduri. Nu că ar avea vreo importanţă... Cum spuneai, am luat vaza înapoi, şi îi aparţine bunicii mele. N-au decât să se cărăbănească.

– Călătorie sprâncenată! le ură Cass, privindu-l fudulă pe Ben.

– Mda, zâmbi el. Şi eu le-o doresc, şi mă bucur că eşti de aceeaşi părere.

Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor.

– A meritat să le săltăm Trompeta, numai ca să te văd zâmbindu-mi aşa.

Însă, chiar în timp ce se uita în ochii lui Ben, Cass simţi că zâmbetul i se ştergea de pe buze. Niciodată n-o mai atinsese. Sau poate era doar prietenos, aşa cum dorise ea tot timpul?

Ben își apropie și mai mult capul, înclinându-l într-o parte, cu ochii ațintiți spre gura lui Cass.

Nu, nu era doar prietenos – iar acest gând o inundă ca un val fierbinte, lucios și roșu ca satinul de pe pat.

– Cass, Cass, șopti el, apăsându-și buzele peste ale ei. Știam eu că ești dulce ca mierea.

O sărută din nou, încet, încet de tot, pe buze, pe obraz, coborând arzător spre gât. O cuprinse cu brațele, trăgând-o spre el. Iar Cass se supuse. Pieptul lui cald, presărat cu fire de păr negru, era exact așa cum și-l amintea ea.

O săruta. O săruta ca și cum i-ar fi fost neprețuită, ca și cum ar fi trăit împreună ani de zile, până când se contopiseră într-o singură ființă.

Când se lăsă peste ea, sărutând-o tot mai profund și începând să-i răsfire părul cu mâinile, Cass știu că și el știa. Da, era lihnită după dragoste. Încet, sigur, Ben o făcea să-l dorească. O aducea spre limită. Numai cu gura și cu sărutările. Altfel n-o atinsese. Cass era încă îmbrăcată complet, iar el, aproape gol.

– Trebuie s-o luăm cu încetul, Cass. Chiar dacă ne va lua toată ziua... și toată noaptea...

Toată ziua. Toată noaptea. Ca și cum ar fi fost împreună de ani de zile, ca și cum și-ar fi aparținut unul altuia.

Încercând să nu-l asculte, Cass își auzi cealaltă voce. Să-și aparțină unul altuia? Aceasta era capcana. Îl cunoscuse pe Ben Wyden în urmă cu nici o săptămână. El rămăsese singur de nici două zile. Peste opt ore, Cass urma să ia avionul înapoi spre Miami.

Cass știa că Ben îi simțise retragerea.

O sărută din nou, căutându-i limba cu a lui, ademenind-o, dar fără succes. Nu mai avea același efect.

– Nu fac asta cu necunoscuți, își auzi ea propria voce murmurând.

Ben se ridică deasupra ei, zâmbindu-i, cu glasul și privirea tulburate ca de fum.

– O, Cass, dar mă cunoști. Întrebarea este: mă vei lăsa să te cunosc și eu pe tine?

Când Cass continuă să-l privească în ochi, fără nici o reacție, Ben se lăsă păgubaș, ca un gentleman ce era. Aproape. Ridicându-se încet, își lăsă prosopul roz-bonbon să alunece în jos, fără a-l apuca în momentul când începu să cadă. Zâmbindu-i cu expresia aceea nouă, tandru-toridă, așteptă suficient pentru a o lăsa să vadă bine ceea ce refuza să privească.

– Pare o risipă cumplită, dar...

Ridică din umeri, cu același zâmbet scandalos de viril pe buze, și intră în baie, închizând încet ușa în urma lui.

* * *

Când ieși din cameră, Ben știu că urma să aibă de furcă. Lângă portiera din spate a limuzinei, Cass aștepta, cu ochelarii negri pe nas, pentru că soarele începea să răzbească printre nori – sau, mai bine zis, ca semn că revenise la atitudinea strict profesională.

Ben, însă, nu se lăsă descurajat. Era îndrăgostit de Cass. Își făcuse un plan pentru a o cuceri și, așa cum ar fi știut orice om care făcea afaceri cu el, le câștiga întotdeauna pe cele importante.

Ducând lada cu vaza spre compartimentul din spate, îi spuse cu zâmbetul pe buze:

– Azi am să stau în față, Cass.

– Dar am pus cățelul în spate.

– Atunci, am să-l aduc și pe el în față.

Cass rămase lângă portiera din spate, încăpățânată, privindu-l în tăcere pe Ben cum revenea spre ea de la portbagaj, unde pusese vaza. În timp ce deschidea portiera din spate, Ben îi zâmbi:

– Știu că ai vrea să revenim la profesionalism, Cass, dar nu se mai poate. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat în cameră.

Cass roși, dar se încăpățână să rămână lângă portieră. Ben luă cutia cu cățelul, zâmbindu-i fermecătoarei sale adversare, în pofida ochelarilor de soare care-i ascundeau vederea.

– Sunt clientul tău încă, nu? Ăă, șeful, să zicem?

Fără o vorbă, Cass ocoli până în dreptul volanului și se așeză. După ce puse cutia cu cățelul sub bord, Ben se așeză și el. Nu-și putu stăpâni cel mai larg și mai diabolic zâmbet cu putință, deși pe Cass o irita și mai mult.

– Motelul ăsta nu mi-a displăcut deloc, să știi...

Când Cass scoase limuzina pe alee, Ben continuă, încurajat:

– Imitația de tigru și rozul- bonbon au o anumită calitate...

Se vedea clar că-i forța mâna. Dar Ben era fericit și plin de speranță. Cass, cu vocea ei îmbătătoare, cu coloratia ei ca mierea – dulce, sexy, caldă, Cass era exact femeia pe care și-o dorea. Femeia de care avea nevoie. Frustrarea explozivă din noaptea trecută se transformase într-un calm răbdător, iar Ben avea un plan. Se hotărâse să nu facă altceva decât să-i vorbească. Tot drumul, până la Saint Louis, dacă n-avea încotro. Excepțional de convingător atunci când dorea să fie, era convins că nu putea să dea greș, în ciuda ochelarilor de soare și a tăcerii.

Adevărat, încă nu cunoștea amănuntele. Cass putea chiar să prindă avionul de după-amiază și să se întoarcă la Miami, ca să mai aibă puțin timp de gândire. Dar, până atunci, urma s-o convingă că era destinată să facă parte din viața lui.

* * *

– Cred că mă duc să încălzesc în limuzină, pentru cățel, spuse Cass, împingându-și în lături bolul cu fulgi de cereale.

De cealaltă parte a mesei din braseria aglomerată, Ben o privi cu furculița ridicată pe jumătate spre gură.

– Dar abia dacă te-ai atins de mâncare. Oricum, cățelul n-are nici o problemă. Nu stăm de mult timp aici, mâncarea e destul de bună, iar mie, cum ți-am spus, mi-e foame.

Insinua, desigur, că prezența lui Cass îi sporea pofta de mâncare, mai ales după scena de la motel, când o sărutase flămând ca un om înfometat. De fapt, Cass era „flămândă-după-dragoste“, iar acum Ben juca și pe această coardă.

Zâmbetul lui spunea totul.

Cass, însă, nici nu voia să se gândească. Instinctul, ca de obicei, o îndemna să se retragă.

La fel ca oamenii, și câinii au nevoie de familii, auzi ea din nou glasul lui Doc Murphy.

– Hei, Cass!

Văzu mâna puternică și agilă a lui Ben acoperind-o pe a ei, peste masă.

– Te simți bine?

Își trase mâna repede.

– N-am nimic. Numai că ar fi timpul să mergem.

Cass regreta că era ursuză. Dar trebuia neapărat să-i reziste lui Ben Wyden. Cel mai mult detesta acea senzație insidioasă de a fi împreună cu el, chiar acum, când începeau să revină la realitate.

– Deci, ce nume zici că ar fi bine să-i dau? întrebă Ben.

Cass îl privi distrată.

– Cățelului, adică? Vrei să-i dai un nume? Credeam că-l vei dărui unuia dintre nepoții tăi.

– Mda, dar m-am mai gândit. Înțelegi, cuvintele lui Doc Murphy au avut un mare efect asupra mea. Lăsând gluma la o parte, a avut dreptate când a spus cât de importantă e apartenența. Știu cu certitudine că, de vreo săptămână încoace, mă gândesc numai la Summer Hill. Casa pe care mi-a lăsat-o bunicul meu. Știa că o iubeam, dar cu toate afacerile care mă rețin în Saint Louis, mi-e greu să fac naveta zilnic. Totuși, cred că-mi lipsește mai mult decât mă așteptam. E închisă, plină de praf, n-o vizitez decât de vreo două ori pe an. Doar ca s-o verific. Cred că Doc Murphy

mi-a amintit un lucru pe care-l știam dintotdeauna. Summer Hill este, cum să spun... este Tara mea. Acolo sunt acasă.

Simplul cuvânt „acasă“ îi trezea lui Cass disperarea. Ar fi vrut ca Ben să-și termine mai repede micul dejun. Voia să pornească din nou la drum.

– Deci, insistă el, sfredelindu-i ochii cu privirea. Ce nume să-i pun? Doc? Sau Yoda? Poate chiar Oz...?

Cass nu putu nici măcar să zâmbească, în loc de răspuns.

– Nu, continuă Ben, cred că Murphy e numele cel mai potrivit. Nu vreau să-l uit pe bătrânul pișicher.

Deși își împinse farfuria la o parte, dădu din cap chelneriței să-i mai pună o cafea.

Când Cass refuză, femeia își continuă drumul, lăsându-i din nou singuri.

– Crezi că Murphy e un nume potrivit?

Cass făcu un efort.

– Nu știu nimic despre câini, despre îngrijirea lor, și totuși, pentru tine pare atât de firesc...

– Cred că am puțin mai multă încredere în mine, datorită experienței cu nepoții mei. Chiar și când erau foarte mici, Faith, sora mea, insista să am de-a face cu ei cât mai mult, iar acum mă bucur. Asta mi-a oferit asupra vieții o perspectivă care m-a adus aici unde sunt. În dimineața asta mi-am dat seama că am nevoie

de o casă, de o familie, de copii. Doc Murphy n-a făcut decât să distileze esența ideii. Un loc unde câinii, la fel ca oamenii, să simtă că se întorc acasă, cum spunea el.

Cass simți din nou acea durere subtilă. Și-o înăbuși însă, trecând chiar și peste durerea care se citea în ochii cenușii ai lui Ben.

– Cred că Murphy e un nume potrivit, spuse ea, pe un ton voit nepăsător.

– Mda, presupun că am să mă duc mai des la Summer Hill. Să-l las pe Murphy să zburde și să se joace cu băieții. Faith și cumnatul meu, David, și-au luat un angajament față de proprietate și duc o viață fericită acolo.

Cass nu știa ce să spună.

– Deci, continuă Ben, umplându-i ceașca de cafea, în ciuda privirii ei nemulțumite, tu după ce visuri alergi?

– Măcar eu am visuri, răspunse Cass, din nou acră. Pun pariu că un om ca tine, căruia nu-i lipsește nimic, nu mai are nevoie de visuri.

– O, am și eu destule. Visez companii care să nu aducă numai profituri mari, ci și produse bune. Companii care să împlinească nevoile și chiar visurile patronilor. Sunt un om de afaceri demodat pentru vremurile astea. La fel ca bunicul meu, încă mai cred într-o

afacere cinstită, o strângere de mână, avantajoasă pentru toată lumea. Dintotdeauna am alergat după acest vis. Dar...

Mai luă o sorbitură de cafea, în timp ce Cass încerca să-i ignore gura.

– Cum spuneam, acum mi s-a redeșteptat un vis vechi, personal, pe care aproape că-l uitasem. Un vis pe care intenționez să-l urmăresc cu hotărârea cu care fac tot ceea ce fac. Și câștig aproape întotdeauna.

Cass simți atât de puternic impactul sugestiei lui Ben, încât se ridică de la masă. Ben insinua că ea devenise subiectul visului...

– Te-aștept în mașină, spuse.

Spre surprinderea ei, în acel moment doi oameni se apropiară de masa lor.

Nimeni alții decât haidamacii, angajații contesei, zâmbitori ca doi vechi prieteni.

– Bună dimineața, salută purtătorul de cuvânt, cel care vorbea întotdeauna de la fereastra din dreapta a sedanului. Ne bucurăm că vă revedem.

Ben se ridică și el, în timp ce din ochi îi dispărea toată căldura pe care o manifestase față de Cass.

– Deși nu pot spune că mă bucur la fel de mult, nu sunt surprins. La ce te poți aștepta, când bați drumurile cu caravana circului?

Cei doi zâmbiră din nou, dar numai primul continuă să vorbească:

– Ce plăcere să constatăm că nu v-ați pierdut simțul umorului, domnule Wyden. Eu mă numesc Bob Sellers, iar el este colegul meu, Bob Whitecastle. Domnișoară Morrow...

Fără tragere de inimă, Cassle răspunse la salut, în timp ce Ben le strângea mâinile, posomorât.

– Putem lua loc și noi? se interesă Bob Sellers.

– Nu, tocmai plecam, replică Ben.

– Doar câteva minute vrem să vă reținem, domnule Wyden.

– Dar, vedeți, știu ce vreți să-mi spuneți și nu mă interesează. M-am săturat de toată aiureala asta, iar dacă bunica mea și contesa au ceva de împărțit, ar trebui să facă naibii ca toată lumea și să pună mâna pe telefon. Iar pe noi să nu ne mai amestece.

Dând de înțeles că discuția se încheiase, Ben o luă pe Cass de braț. Totuși, mai avea un cuvânt de spus:

– Și țineți minte că nu suntem în desenele animate cu Road-Runner. Potoliți-vă, fraților, că de nu, chem poliția. Și de data asta vorbesc serios!

Când Bob Sellers îi adresă obișnuitul lui salut cu două degete la frunte, Cass simți mâna lui Ben strângând-o și mai tare de cot.

Atmosferea începea să devină inflamabilă.

– Hai sictir... murmură Ben printre dinți, numai de ea auzit, cu buzele strâmbate într-un zâmbet complet lipsit de haz.

Capitolul 8

– La naiba, nu-nțeleg de ce mă las afectat așa de Bob Sellers ăsta și saluturile lui mieroase!

În timp ce scotea limuzina din parcarea braseriei, Cass se străduia să ignore prezența lui Ben. Ceea ce nu era deloc ușor. Ben stătea pe locul de lângă ea, cu picioarele cam strânse, întrucât Cass trebuia să țină bancheta trasă mai în față, ca să ajungă la pedale. Având și cutia cu cățelul între genunchi, stătea fără îndoială destul de incomod.

Și totuși, rămânea acolo. Așa cum recunoscuse, se hotărâse s-o cucerească, iar Cass se îndoia că l-ar fi putut abate ceva de la acest scop. Gândul era amețitor, palpitant, nebunesc, înspăimântător. Îi plăcea să viseze că Ben Wyden se ținea după ea. Dar dacă o prindea? Pe lângă Cass, își mai dorea și o casă și o familie.

Numai de nu s-ar fi potrivit atât de bine unul cu altul, își spunea ea.

Numai de-ar fi ajuns odată la Saint Louis – atunci, cu siguranță, le-ar fi venit mințile la cap.

– Și cu tine, Cass. Și cu tine vor încerca.

Cass redeveni atentă.

– Poftim?

– Spuneam că nu se vor lăsa păgubași până nu vor încerca să ne mituiască pe vreunul dintre noi.

– Să ne mituiască?

– Evident, știu că eu nu am nevoie de banii contesei. Tu, însă...

Cu toată tensiunea care o frământa, Cass devenise foarte irascibilă.

– Vrei să spui c-am să le predau Trompeta... Boabelor?

– „Boabelor"?

– Știi despre ce vorbesc. Bob Sellers și Bob...

– Whitecastle.

– Mda, Bob Whitecastle. Numai fiindcă tu ai bani, iar eu nu am.

– N-am insinuat nimic de soiul ăsta. Nu fac decât să-ți spun cum stau lucrurile. Indivizii ăștia nu și-au dat atâta osteneală pe degeaba. Dacă pot să intre în vorbă cu careva dintre noi și să ne fâlfâie niște bani pe sub nas, au s-o facă. Te previn numai ca să nu fii surprinsă, atâta tot.

În sfârșit, se lăsă tăcerea. O tăcere încordată. Cass știa că Ben nu făcuse nici o aluzie negativă la loialitatea ei. Totuși, nu i-o spuse. Prefera să-l știe stingherit, decât pe urmele ei. Indiferent pentru cât timp, avea să profite de stânjeneala lui.

Când reveniră pe I-24, se uită la ceas. Fiind abia trecut de ora șapte dimineața, conchise că nu pierduseră prea mult timp cu micul dejun. Totuși, nu trebuia să se mai abată de la drum, dacă voia să prindă avionul de Miami, la ora două.

– Ascultă, Cass, mai bine să dăm cărțile pe față în problema banilor.

– Problema banilor...?

– Când un om are atâția bani câți am eu, în relațiile lui cu ceilalți intră întotdeauna și factorul financiar. Așa că, hai să vorbim deschis.

Cass nu răspunse.

– Banii, anunță Ben, înseamnă ceva diferit pentru fiecare om în parte. Mda, am crescut cu bani și știu că sunt privilegiat. Nu-mi prezint scuzele pentru asta. Și nici nu spun că aș prefera să nu am bani. Aș minți. Pe de altă parte, însă, consider că banii trebuie să fie utili – să aducă foloase oricui e posibil. Sora mea și cu mine avem un parteneriat propriu.

Eu mă pricep să câștig bani, ea știe cum să-i folosească. Nu să-i cheltuiască, nu să-i dea pe degeaba, ci să-i folosească.

Întrucât lui Cass nu i se mișca nici un mușchi de pe față, Ben continuă:

– Faith are diplomă în afaceri, precum și Masteratul în Asistență Socială. Asta înseamnă că știe ce e cel mai bine pentru fundație. A Doua Fundație James Benjamin Wyden, numită așa după bunicul meu – mda, eu sunt al patrulea. În familia noastră, nimeni n-a fost egoist. Chiar și bunica mea colectează fonduri pentru cercetările contra SIDA. Așa a făcut cunoștință cu Elizabeth Taylor.

Cass observă că Ben nu se apăra. Nu făcea decât să-i explice viziunea lui asupra bogăției. Și se părea că averea, la fel ca tot ceea ce-l mai caracteriza, era un subiect de gândire serioasă, profundă. După părerea ei, nici nu era nevoie să explice un lucru pe care-l cunoștea încă de la naștere.

Nu, știa că Ben Wyden, bogat sau nu, ar fi fost același om – inteligent, civilizat, puternic, iubitor.

Se bucură când Ben tăcu din nou. Așa se concentra mai ușor asupra principalului lucru care o frământa,

când nu era nevoie să se apere de prezența lui puternică. Niciodată nu mai cunoscuse, nici chiar printre vedetele de cinema de la Hollywood, un om atât de sigur pe sine.

Iar Ben nu o frapa numai în acest sens. Oriunde mergeau, oamenii se uitau la el, încercând să-l evalueze.

Privindu-l, atât de încrezător și de chipeș, atât de capabil din toate punctele de vedere, nu-i venea să creadă că îl putea atrage atât de mult. Ben dorea s-o cunoască atât ca prietenă, cât și ca amantă. Și totul părea extrem de firesc. Da, acesta era adevărul. Ben Wyden îi trezea niște sentimente minunate. Reprezenta o sumă de posibilități miraculoase...

Ba nu. De imposibilități.

„Bagă-ți mințile-n cap, Cass. Trezește-te la realitate, altfel ai s-o pățești. Astea-s regulile."

* * *

Cass nu mai văzuse niciodată zăpadă, nici chiar în California. Niciodată nu urcase în munți.

Îndepărtându-se de Ben, care stătea de vorbă cu tânărul de la birou, ieși în ușa micii benzinării de modă veche, privind afară.

Era, într-adevăr, o priveliște uluitoare.

La doar ora opt dimineața, zăpada acoperea deja solul. Se prinsese pe crengi și pe firele de telefon, îmbrăca totul, la fel cum văzuse în fotografii și filme.

Trebuia să se concentreze asupra acestei imagini inedite.

Pentru că nu putea să vadă foarte departe, iar sunetele erau amortizate într-un chip atât de ciudat, Cass fu uluită când din albeața înconjurătoare apăru dintr-o dată sedanul alb.

– Bună dimineața, o salută Bob Sellers, în timp ce Bob Whitecastle oprea mașina lângă Cass.

– Ne-am mai salutat pe ziua de azi, răspunse ea indiferentă.

O enervau aproape la fel de mult ca pe Ben. Și, întrucât acesta o prevenise, știa ce voiau.

Chiar și așa, fu șocată când Bob Sellers se aplecă pe fereastră, deschizând un plic cafeniu astfel încât să-i arate interiorul. Un teanc gros de bancnote verzi, toate de câte o mie, o făcu să se albească la față.

– Va dura doar câteva secunde, Cass, spuse Bob Sellers. Iei plicul și-l bagi în buzunar, pentru mai târziu. N-am să-ți spun câte bătrâioare din-astea conține, dar putem afirma că e o sumă foarte generoasă.

– Nu.

– Cass, îți jur că poate fi foarte ușor. Deschide numai portbagajul și uită-te în altă parte. În câteva secunde totul va fi gata. Ben n-o să mai poată face nimic – când va afla – și cu toții ne vom vedea de treburile noastre.

Până atunci, Cass nu se gândise mult la omul acela și la însoțitorul lui. Acum observă că arăta mai mult decât sordid. Cu nespusă plăcere, îl privi în ochi și răspunse:

– Nu.

Privirea lui Bob Sellers, însă, se oprise undeva în spatele lui Cass. Nu putea fi decât Ben. Într-adevăr, trase plicul înapoi, chiar în timp ce Bob Whitecastle pornea mașina.

– Numai să ții minte, Cass, mai spuse încet Bob Sellers, îndepărtându-se. Oricând ești gata, suntem gata și noi. Într-o stație de benzină, într-o parcare, oriunde. Cât ai bate din palme...

Cu un zâmbet fals și obișnuitul său salut cu două degete la frunte, Bob Sellers dispăru, o dată cu sedanul alb, în dimineața la fel de albă. Ajungând în dreptul lui Cass, Ben se opri și o luă de cot.

– Niciodată n-am mai dorit să trag cuiva un pumn în nas, spuse el, dar fac progrese.

Cass ridică privirea spre el. Pe pălăria Stetson neagră de adunase zăpada.

– Deci, m-ai auzit când am refuzat?

– Nu, dar am văzut când a luat plicul înapoi.

Va să zică, așa, își spuse Cass. I se oferise o sumă fabuloasă de bani. Cel puțin, fabuloasă pentru o persoană ca ea. Iar ea spusese nu. Ușor. Firesc. Nu.

Mai mult, o știa și Ben.

Când ajunseră lângă portieră, Ben îi eliberă brațul, rezemându-și mâna de capota mașinii, astfel încât Cass nu mai avu încotro s-o ia. Stătea atât de aproape de ea, încât îi putea distinge culoarea irișilor și ușoarele cearcăne de sub ochii umbriți de gene dese. Fulgii de zăpadă, asemenea unor pene, i se prindeau în acele gene de o frumusețe atât de masculină, țintuindu-i privirea pe loc.

– Cred că ar fi mai bine să mă lași pe mine să conduc, Cass.

Cass se dezmetici scurt.

– Dar n-ai permis de conducere pentru limuzine, nu?

– Într-adevăr, însă nici tu n-ai mai condus până acum pe zăpadă. Desigur, tu hotărăști, dar...

Cass știa că avea dreptate. Mai mult, îi inspira încredere, la fel cum și ea îi inspirase încredere în legătură cu mita pentru Trompetă.

– Bine, răspunse, condu tu.

Se aștepta să plece, dar Ben rămase pe loc. În tăcerea adâncă, sub ninsoarea tot mai deasă, o privea drept în ochi. Cass îi simți fierbințeala gurii amenințându-i buzele.

– Ce-ar fi să ne oprim, Cass?

Inima și mintea i se zbuciumau nebunește. Mergi mai departe. Întoarce-te acasă. Fugi!

– Nu vreau să ne oprim.

– Cred că ar fi o idee bună.

– Ei bine, eu știu că ar fi o idee proastă.

– Am putea să stăm de vorbă.

– Știi bine că n-o să stăm de vorbă.

– Dacă-ți promit doar să stau de vorbă și nimic mai mult?

– Sincer, nu cred că te poți ține de o asemenea promisiune. Și știi că nici eu nu te-aș putea face să te ții de cuvânt.

Măcar era cinstită.

Ben n-o contrazise.

Se desprinse de mașină, eliberând-o un moment.

– Bine, spuse el. Tu ești șefa. Eu sunt șoferul.

Capitolul 9

Pe Ben nu-l îngrijora zăpada. Era obișnuit cu ea, în ciuda gabaritului depășit al limuzinei. Totuși, știa că o îngrijora pe Cass. Avea mare grijă de mașină și, cu toate că i-ar fi putut înlocui orice piesă, în caz că se întâmpla ceva, prefera să evite orice incident.

Orice incident.

În special, nu voia să aibă de înfruntat mai multe decât era inevitabil. După tumultul emoțional de la motelul „Domul Plăcerii Roz", dormise mai puțin decât Cass, de când plecaseră din Miami, luni seara.

Luni seara?

Era doar miercuri dimineața?

O călătorie de douăzeci și patru de ore care se prelungea la nesfârșit.

– Vreau să zic, spuse Cass, cu harta pe genunchi, că nu înțeleg nimic. Cum e posibil? E nouă și un sfert, iar

de la benzinărie încoace n-am făcut decât treizeci și cinci de mile și ceva. Și a durat aproape de două ori mai mult decât ar fi trebuit.

Ben ridică din umeri.

– Efectul zăpezii. Mai ales al unei ninsori dese ca asta.

– Și spui că are un caracter mai mult local?

– Aproape. Variabil. Pe fâșii, cum se spune.

– Deci, după ce ajungem în Missouri, ar trebui să fie mai bine?

– Probabil.

– Ai fi un meteorolog excelent. Aproape, variabil, probabil...

Chicotind, Ben rămase cu ochii spre drum. Nimănui nu-i plăcea să conducă prin ninsoare. Traficul răzleț de pe autostradă încetinise ca melcul și, din cauza vizibilității reduse, șoferii își țineau farurile aprinse.

Totuși, trecuse prin situații și mai grele. Nu trebuia decât să rămână concentrat.

– După cum văd eu aici, continuă Cass, ridicând privirea de pe hartă, suntem în apropiere de Padukah, Kentucky. Dar trebuie să-ți spun că de-aici e imposibil să ajungem direct la Saint Louis. Putem traversa Mississippi-ul pe la Cairo, Illinois, pentru ca apoi s-o luăm pe Interstatala 55.

– Mda, pe I-55. Asta o să ne ducă drept spre nord, până-n Saint Louis.

– Dar nu avem nici un drum direct până la Cairo. Numai ăsta, mic și marcat cu gri... ăă, șaizeci, cred. Cam douăzeci și cinci de mile pe 60, până la vest de Cairo.

– Atunci, o luăm pe 60.

– Nu știu... oftă Cass. E o șosea secundară, de legătură, figurează numai pe harta asta. Totuși, cred că e mai bine decât s-o luăm pe I-24 spre nord, iar apoi să ne întoarcem pe... hmm, cred că asta-i I-57.

– O luăm pe aia mică și gri. Nu putem să ne rătăcim prea rău, pe numai douăzeci și cinci de mile.

* * *

După mult mai puțin de douăzeci și cinci de mile, mult mai puțin de o jumătate de oră, lui Ben îi veni să-și înghită cuvintele. Abia se înscriseseră pe „aia mică și gri“, și se pierdeau în plină pustietate.

Cass, cu hărțile desfăcute în jurul ei, fierbea toată.

– Nu văd cum am fi putut să facem altfel...

– Nu e vina ta, Cass.

Ben voia s-o liniștească. Își amintea cât de dezamăgită fusese când îi spusese că s-ar fi putut să

piardă avionul. Îi frânsese inima. Deși bănuia că fiecare oră câștigată alături de Cass ar fi fost în avantajul lui, deprimarea ei îl pusese pe gânduri.

Chiar atât de tare dorea să scape de el?

– Pe-aici nu e nimic, spuse ea. Absolut nimic.

– Terenuri agricole.

– De când am ieșit de pe interstatală, n-am văzut nici un semn de circulație.

– De cum va înceta ninsoarea, au să iasă cu buldozerele.

– Și până atunci? Dacă ni se întâmplă ceva?

– N-o să ni se întâmple nimic. Serios.

Îi aruncă o privire, pe furiș.

– Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

Se vedea clar cât de mult se străduia Cass să-l creadă. Cinci minute, nu mai spuse nimic.

– Dar, Ben, abia dacă mai văd dincolo de capotă.

– Mda, și eu aproape că nu mai disting drumul. Buldorezele vor rezolva multe. S-ar putea să trebuiască să oprim cât mai putem. Sau, poate, să tragem un timp pe dreapta.

– A, nu!

Dezamăgirea lui Cass era iar atât de evidentă, încât îl atinse pe Ben până-n adâncul sufletului. Îl antipatiza chiar atât de mult?

Nu, nu-l antipatiza. În cea mai mare parte a timpului, se înțelegeau de minune. Când era destinsă, Cass îi arăta bunăvoință, prietenie chiar. Când se închidea în sine, însă...

Cass avea un secret. Un secret pe care-l păzea bine.

După părerea lui Ben, fusese rănită, probabil de vreun nesimțit, iar acum se temea. Se temea de vreun angajament...? Nu, nu asta era...

– Ben, uite! În față e un om. La capătul aleii, lângă cutia poștală. Are și un tractor, vezi? Și ne face cu mâna!

Ben îl văzuse. Înfofolit cu o salopetă și o canadiană, omul stătea lângă un tractor vechi, făcându-le semne cu căciula.

Aproape fără a fi nevoit să încetinească, Ben opri limuzina în dreptul lui, iar Cass coborî geamul.

– Hei, 'mneavoastră doi!

Punându-și la loc pe capul cărunt căciula cadrilată cu urechi de blană, localnicul îi întrebă, strigând peste zgomotul tractorului:

– Vi-i bine? Acuma termin, înc-un minut și nu vă mai vedeam! Ce-i cu 'mneavoastră p-aciia? Aveți nevoie de v'un ajutor? Văz c-o țineți cătinel. Și, bă nene, frumoasă tărăboanță mai aveți 'mneavoastră acilea! Zău că n-aș vrea s-o văz într-un șanț.

Alt guraliv, observă Ben. Alt agricultor prietenos, zâmbind cu gura până la urechi.

Aplecându-se spre fereastră, Ben strigă și el:

– Mai e mult pân-la Cairo?!...

– Doar v'o cinspce mile, sau cam așa ceva. Da-ntrebarea-i: vedeți drumu'? Că d-aciia-ncolo, tare parșiv mai devine!

Cass întoarse capul spre Ben, aruncându-i o privire neliniștită.

Da: aleea deszăpezită, care ducea drept spre casa prietenoasă, era la fel de îmbietoare ca zâmbetul fermierului.

– Io-s Frank Holden. Da' de ce n-ați veni 'mneavoastră-n casă un piculeț? Ne-a tăiat electrica, da-mi merg v'o două dinamuri, așa că-n bucătărie și-n baia de jos îi cald. Hai, că vă primesc cu mare plăcere!

Când Cass îl privi din nou, Ben ridică din umeri.

– Tu decizi.

– Știu că ești obosit. Și mai știu că ești îngrijorat că nu vezi drumul. Dar...

Cass se întoarse din nou spre Frank Holden:

– Cât de repede credeți că ajung aici buldozerele și camioanele cu sare?

Vesel din fire, Frank Holden pufni:

– Coniță, noi suntem ăi din urmă care să vedem buldozere! Și camion cu sare, nu cre' c-am văz't în viața mea! Tare mi-e c-acilea sunteți la țară, coniță. Nici nu știu de ce ne-a picat curentu', da' om avea noroc să ni-l deie-napoi până-ncepe dezghețu'. Da', haideți. Ia să stați 'mneavoastră un piculeț jos, și să-mbucați olecuță. Nevastă-mea și cu mine s'tem la pensie, și-i o bucătăreasă de mai mare dragu'. Mai bine s-așteptați la căldurică până trece urgia.

Ben nu voia să cedeze, nici ea nu voia, dar în cele din urmă Cass dădu din cap spre Frank Holden, zâmbind:

– Mulțumim pentru invitație.

– Luați-vă după mine până-n curte. Am un hambar mare și, după ce deschiz ușile, drept în el puteți să vă băgați mașinuța.

Când Ben opri în sfârșit motorul, liniștea din hambar, contrastul cu ninsoarea deasă de-afară, îi dădu senzația că ajunsese dintr-o dată în altă lume. O lume care-i amintea de grajdurile de la Summer Hill.

De pe locul ei, Cass îl privi. Dezamăgirea din ochii ei mari și albaștri îl afectă la fel de profund ca de fiecare dată.

– Cred, spuse ea, că ar trebui să fim recunoscători. Putea fi și mai rău.

– Mult mai rău.

Ben ar fi vrut s-o consoleze, s-o mângâie, s-o strângă de mână... Știind însă că un asemenea gest n-ar fi fost binevenit, vorbi cu tot optimismul de care era în stare:

– Ce-ar mai trebui să luăm cu noi în casă? Pe lângă Murphy.

Strângându-și strictul necesar, coborâră din mașină la timp pentru a-l vedea pe Frank Holden intrând în hambar și închizând ușile uriașe în urma lui. Apropiindu-se, Ben îi strânse mâna și făcu prezentările. Apoi, explică pe scurt cum ajunseseră cu limuzina în fața porții lui. Era o explicație ciudată, omițând cele mai importante detalii, dar Frank o acceptă.

– Ei, ei, da' știu că-i frumușică, lăudă el limuzina. Și găsirăți un cățel, cică? Păi, atuncea trebuiește să vedem și de el. Sigur, fără curent, azi nu putem să stăm decât numa-n bucătărie. Și teamă mi-e că nevastă-mea și cu mine mai avem și noi v'o doi dulăi. Dulăi bătrâni, care-o să-i poarte sâmbetele la ăsta micu' ca două mâțe. Nu-nu, lu' Henrietta n-o să-i placă deloc treaba asta.

Se vedea clar că Murphy îi crea probleme lui Frank Holden, care-și freca țepii cărunți de pe bărbie.

– Mă-ntreb io acuma, continuă el, dacă nu v-ar fi mai bine-acasă la fi-miu. De partea ailant-a curții,

vedeți ‘mneavoastră. E camionagiu de cursă lungă și tre’ să pice din zi-n zi. Deși, acuma, mă-ndoiesc c-o s-apară prea curând. Mdea, făcu el, privind în cutia cu cățelul convalescent. Cred că la fi-miu v-o fi mai bine. Sigur, v-aduc io tot ce vă trebuiește de mâncare. Numa’ veniți după mine și p-ormă vedem noi de toate.

Ieșind din hambar pe o ușă mai mică, Ben și Cass își însoțiră gazda în ninsoarea abundentă. Chiar și pe alee, unde Frank curățase recent, se așternuse deja un strat nou, de vreo două degete.

Îngrijorat din cauza pantofilor lui Cass, singurii pe care-i avea la ea, Ben îi ceru lui Frank să ducă el lucrurile și cutia cu cățelul. Când o luă în brațe, Cass strânse la piept bagajele pe care le ducea, protestând:

– Nu e nevoie, zău!

Totuși, nu se putea plânge prea mult, mai ales că Frank se și repezi să-i țină partea lui Ben, încurajându-l ca un suporter. Când ajunseră la ușa casei, Ben își dădu seama că din nou era supărată pe el.

Frank Holden îi conduse într-o locuință minusculă. Livingul era cel mai spațios, conținând o canapea și o masă de cafea, pe un covor oval, un televizor și o sobă veche de tuci, pusă pe o placă de teracotă.

– Fiindcă ne-a tăiat electrica, explică Frank, ținem focu’ aprins, să nu ne plesnească țevile. Vedeți ‘mneavoastră, de-obicei avem căldură electrică.

Lumina nu arde, normal, adăugă, arătând spre comutator, da' măcar îi cald. Acum am să v-arăt cum să țineți focu-aprins în sobă, așa că asta n-o să fie o problemă.

– Excelent, răspunse Cass, în timp ce Ben o lăsa jos, încercând să vadă partea bună a lucrurilor.

– Numa' o bucătărioară are, continuă Frank, dând la o parte o perdea pentru a le dezvălui chicineta. Aragazu' arde, c-avem butelie, da' frigideru' nu merge. Mai e și apă, că pompa de la fântână merge de la dinam, da' sigur că boileru-i pe butuci.

Zâmbi:

– Mai enteresant așa, nu?

– A, sunt sigură că ne vom simți bine, spuse Cass. Cum ziceați, ajunge stă stăm doar până trece... urgia. Cred că nimeni nu știe când va fi asta.

– Ăla de la meteo zice c-ar fi de așteptat s-o lase mai moale-n timpu' zilei de azi. Da', sigur, acuma suntem chiar în toiu' prăpădului. De la șase pân-la opt degete, pân partea locului, zice. Da' dacă s-o potoli curând, cât e-ncă lumină vreau să zic, om ieși cu plugurile, io și vecinii, ca să curățăm drumu'. Pe la noi nu prea ninge, așa c-o să ne distrăm, mamă-mamă! Și nu se știe niciodată. Poa' să n-o mai ție prea mult.

– Ei, să sperăm, răspunse Ben, strângându-i din nou mâna. Și mii de mulțumiri.

– Și-acuma, tot ce vă trebuiește, folosiți. Găsiți câte pături vreți în cufăru' din odaia lu' fi-miu, și lemne de foc, grămadă. Aciia-s, în lada asta, și-afară, stiva-i lângă casă. Când vreți, spărgeți v'o câteva și-o să vă fie bine și cald. La ora mesii, v-oi aduce și-olecuță de zupă. Henrietta face d-aia de vită și-o să fie destulă. Mamă, da' ce-o să se mai mire cân' o auzi c-avem mosafiri!

După o scurtă demonstrație cu ușița sobei, Frank se duse la ușă și plecă, nu înainte de a-i mai încuraja o dată, cu încă un zâmbet și o glumă.

Frapat de tăcerea care se lăsase după plecarea lui, Ben întoarse capul spre Cass.

– Aș vrea să fac față mai bine, Ben, spuse ea. Frank e atât de drăguț, și-am mai cunoscut și alți oameni cumsecade, dar...

Dar problema sunt eu, completă Ben în sinea lui.

– Mă întind puțin, spuse. Să văd dacă nu pot trage un pui de somn, până trece ninsoarea.

Aceste cuvinte părură s-o ajute pe Cass. O parte din tristețea nedumerită din ochi i se șterse, ba chiar păru să se însuflețească.

– Frank a spus că sunt pături, într-un cufăr.

Intră în micul dormitor, ridicând capacul unei lăzi de răchită.

– Uite-le, aici sunt.

– Nu desface patul, îi spuse Ben. Dă-mi doar două pături să mă învelesc cu ele și-am să mă culc așa cum sunt.

– Bine, eu am să mă lungesc pe canapea.

Cass ieși, închizând ușa în urma ei, iar Ben își scoase cizmele. Lăsându-și Stetson-ul pe stâlpul de fier al patului, se înveli cu păturile și se culcă. În câteva minute, deși Cass nu-i mai ieșea din minte, adormi adânc.

* * *

Când Cass deschise ochii, pentru că-i simțise prezența, Ben stătea așezat pe canapea, lângă ea, cu coatele rezemate pe genunchi, privind-o în lumina pâlpâitoare a focului.

Încet, Cass se ridică în capul oaselor. După expresia de pe chipul lui Ben, se aștepta s-o întrebe de ce nu-l trezise. El, însă, n-o făcu. În schimb, o privea numai, mai serios și mai calm ca oricând.

– Vreau să-mi vorbești despre el, Cass.

Cass crezu că încă nu se trezise de tot.

– Despre el...?

– Știi la cine mă refer. Tipul care ți-a adus tristețea asta în ochi. Cel care te împiedică să-mi spui da.

Capitolul 10

Un moment, Cass crezu că încă mai dormea.

– Vrei să-ți vorbesc despre tipul care...?

În clipa aceea, pe Ben îl ajunse exasperarea. Se ridică de pe canapea și începu să se plimbe prin cameră. Dar locuința nu era prea spațioasă și, decât să facă echilibristică printre lumânările aprinse pe farfurii, se așeză la loc pe canapea.

– Ascultă, Cass, am fost complet sincer cu tine și nimeni nu are de ce să-și prezinte scuze pentru ceea ce simte, nici chiar un individ insistent ca mine.

– Ben, n-am...

– Oferă-mi măcar ceva, hmm?

Cass înțelese ce voia să spună. Și, deși ar fi făcut orice ca să evite acea... acea... acel lucru, bănuia că-i datora totuși cel puțin o explicație.

– În momentul de față, viața mea nu e prea stabilă.

– Mi-ai spus. Ești între o slujbă și alta.

– Să știi că nu-i chiar un fleac.

– N-am idee dacă e un fleac sau nu, fiindcă nu știu despre ce vorbești. Te pricepi foarte bine să păstrezi secrete.

– N-are nici o legătură cu secretele. Nici măcar nu e important.

– Este destul de important ca să te împiedice să te gândești la situația dintre noi.

– Între noi nu există nici o „situație".

– Și – în ceea ce te privește pe tine – nici nu va exista, iar mie nu-mi rămâne decât să înghit asta fără nici o explicație, în ciuda a ceea ce simt.

Ajunseseră într-un impas.

Cass se simțea prost. Amândoi se simțeau.

Privindu-l în ochi, își dădu seama că nu se putea opri aici. Ben avea intenții serioase, uluitor de serioase, și era dispus să facă tot ce putea.

Numai că nu se putea face nimic.

– N-a existat nici un bărbat, declară Cass. Am fost prea ocupată să-mi păstrez independența, continuă ea, pe un ton oarecum sarcastic, ca să pot lega vreo relație serioasă. Nici un bărbat nu m-a rănit.

– Între independență și lașitate există o deosebire, Cass. O deosebire care echivalează cu fericirea, iar tu nu ești fericită deloc.

Cass ridică din umeri. Pentru ea, atâta lucru ar fi trebuit să fie de ajuns.

Dar nu era de ajuns și pentru Ben.

– Atunci, vorbește-mi despre copilăria ta. Din câte mi-ai spus, la maturitate ai dus o viață destul de rezonabilă. Tampa, Los Angeles, o licență... Un contract cu Xander Fragrances, pe care ai considerat că-l puteai refuza... Te-ai descurcat bine.

Din nou, Cass preferă să nu adauge nimic.

Ben nu se lăsă.

– Deci. Vorbește-mi despre copilăria ta.

– N-a fost nimic deosebit. Și, oricum, a trecut.

– Da-da, a trecut, se vede...

Simțea că începea să se enerveze.

– Am spus că a trecut. Și o duc foarte bine. Nu trebuie decât să hotărăsc ce voi face în continuare.

Ben îi mai susținu un moment privirea, apoi se îmblânzi. Își coborî ochii spre mâinile pe care și le ținea încleștate între genunchi.

– Avem timp destul, Cass, și nimeni nu te va asculta la fel ca mine. Mie poți să-mi spui totul. Sau, măcar

o parte din durerea asta... Poate fi doar sfârșitul, sau numai începutul, dar oricum sunt un foarte bun ascultător.

O tenta...

– N-nu știu, întotdeauna mi s-a părut o prostie... Vreau să spun, când mă gândesc la problemele altora, nu înțeleg de ce eu... nu pot s-o las în urmă. Uneori, am senzația că trec peste ea, și pe urmă, iarăși mă apucă... Serios, e...

– Începe cu începutul, Cass. Ascult.

Cass ridică din umeri.

– E o poveste tipică. Părinții mei erau adolescenți, când mama a constatat că rămăsese însărcinată, așa că s-au căsătorit și imediat au divorțat, înainte ca eu să mă nasc. Mama și cu mine am locuit cu mătușa și bunicul meu, iar ea a lucrat pentru el, la serviciul de limuzine, până când n-a mai suportat. A spus că trebuia să scape și m-a lăsat cu mătușa Mavis și bunicul. Cred că de-atunci a locuit prin toate orașele de pe coastele Floridei. Acum e în Palm West, recent divorțată de al treilea soț și locuind singură cu doi pudeli. E coafeză și, în ultimul an, ne-am înțeles destul de bine. Să zicem că nu mai prea contează.

– Faptul că propria ta mamă te-a abandonat contează întotdeauna. Nu se rezolvă pocnind din degete. Și tatăl tău?

– El e în Los Angeles, și cred... ba nu, știu... că de-asta m-am dus acolo când am avut ocazia. S-a recăsătorit și are două fiice adolescente. S-a bucurat să mă vadă, când eram în zonă. Desigur, a ajuns într-o altă fază a vieții, eu sunt femeie în toată firea, așa că a trebuit să legăm un alt fel de relație, nu ca între un tată și o fiică.

– Dar ați putut comunica?

– Oarecum. N-am putut deveni o membră propriu-zisă a familiei, însă s-au purtat destul de frumos cu mine. Știi cum sunt fetele când își caută drumul în viață și au nevoie de tatăl lor.

– La fel cum și tu ai avut nevoie de el când erai la Miami, iar el, în California.

– Părinții mei au păstrat tot timpul legătura prin telefon, spuse Cass în defensivă.

– Părinți prin telefon. Excelent. Și, între timp, tu încercai să descoperi unde-ți era locul și a cui erai.

– Cum îmi spunea toată lumea, eram independentă, la fel ca mama.

– Atunci, de ce sufereai? De ce n-ai avut nici o relație serioasă?

Când Cass se ridică dintre pături, simți privirea lui Ben urmărind-o. Punând câteva lemne pe foc, închise ușița sobei și se așeză la loc.

Îi spusese destul.

– Și-acum ce planuri ai? insistă el.

– Mă voi întoarce la școală, în semestrul de primăvară, sper. Voi lucra pentru masterat. Cred că mi-ar plăcea să predau literatura la nivel de colegiu. Inițial mi s-a spus că înfățișarea și vocea m-ar dezavantaja în clasă, dar acum, că am mai îmbătrânit, nu cred că mai contează.

– Și unde vrei să studiezi?

– Sunt în căutare.

– Pe unde?

– Pe ici, pe colo... Unde voi primi cea mai bună ofertă. Am avut note bune, deci vom vedea.

– În Saint Louis avem o universitate foarte bună.

– Mda, Washington University.

– Te-ai gândit la ea?

Văzându-i interesul de pe chip, Cass zâmbi.

– Nu.

Zâmbi și Ben.

– Am câteva cunoștințe acolo.

– Nici nu mă mir. Ștabi, probabil.

– Ștabi mari de tot. Sunt un mahăr în Saint Louis.

– Deci, donezi generos?

– În Saint Louis, numai așa ajungi mahăr.

– Și ești dispus să-ți păstrezi puterea, peste capul cuiva.

– Tot timpul fac asta. Sunt om de afaceri.

Cass chicoti.

– Nici nu mă mir. Mâna de oțel în mănușă de catifea.

– Desigur, mai există și alte posibilități.

– Cred că milioane și milioane.

– Voi face tot ce pot ca să te ajut.

– Ai să tragi orice sfori va fi nevoie?

– Indiscutabil. Din păcate, în zilele noastre relațiile sunt foarte importante.

– Și banii.

– Și loialitatea, și angajamentul, și tot ce mai e necesar pentru cei la care ții. Pe de altă parte, e clar că tu te poți descurca și singură, oriunde te-ai duce. Numai că vreau să-ți fiu alături și trebuie să mă aflu în Saint Louis. Cum spunea Doc Murphy, Cass, oamenii și câinii au nevoie de un loc al lor. Locurile nu te leagă de mâini și de picioare. Sunt numai ca să ai unde te întoarce acasă.

Referirea la Doc Murphy făcu ochii lui Cass să se umple de lacrimi. Își feri fața. Ben îi spusese ce coardă sensibilă din sufletul lui atinsese bătrânul veterinar. Ei bine, Doc Murphy îi sondase și ei punctele vulnerabile. Chiar cele la care se referea Ben.

Apartenență, locuri, o viață așezată... Acasă.

– Ei, Cass... murmură Ben, întinzându-se spre ea.

Dorindu-și cu încăpățânare să nu i se vadă lacrimile din ochi, Cass își smulse umărul din mâna lui.

– Ai un miros atât de delicat, șopti el. Parfumul de la motel, mm? Cum se numea?

Cass nu răspunse.

– Mda, Alex ar face bine să se păzească. Sau, poate, e mirosul tău personal, Cass? Ce anume e atât de irezistibil la tine? Totul, cred...

– Nu vreau să facem asta... spuse ea cu voce surdă.

Ben se aplecă și mai aproape.

– Haide, Cass, știi că degeaba încerci să minți. Adevărul ți se citește pe toată fața.

Ajunsese atât de aproape, încât respirația lui, umedă și caldă, îi aburea obrazul întors.

Avea dreptate, desigur. Îl dorea la nebunie și o știau amândoi. Mai știau și că Ben n-avea să fie delicat, retrăgându-se. Cass simți un fior lăuntric, amestec de anticipație și amenințare a înfrângerii.

Și totuși, îl ținea la distanță.

Ben îi vorbi încet la ureche:

– Nu suport gândul că suferi, Cass. În copilărie... și acum... Aș vrea să mă lași să fiu bun cu tine.

O sărută pe obraz, dulce, stăruitor.

– Fii dulce ca mierea cu mine, Cass.

– Nu... nu cred că e bine să facem asta...

– Doar puțin... La fel ca la motel... Totul, până acolo, da?

Ar fi vrut să-i răspundă, să fie categorică, dar nu-și mai putea trage respirația. Se pomeni în brațele lui Ben, ca și cum ar fi acceptat deja – iar în brațele lui Ben nu mai simțea pământul sub picioare.

– Ben, eu...

Ridicându-și gura din decolteul bluzei ei spre buze, Ben îi depuse pe ele un sărut, înainte de a-i sfredeli ochii cu o privire intensă, virilă. Da, o asculta.

Dar dorința de pe chipul lui o zgudui pe Cass atât de tare, încât fu nevoită să-și caute cuvintele.

– Ben, ai spus că totul, numai până acolo...

– Cred că am trecut amândoi de faza asta, nu?

– Dar nu iau contraceptive. Nu obișnuiesc să...

– Ce dulce ești... o întrerupse el, acoperindu-i gura cu a lui. Ca mierea.

– Ben, nu mă asculți.

– Cum să nu te ascult? Îmi place la nebunie vocea ta.

Îi sărută beregata, peste coardele vocale.

– Ben, nu am nimic la mine. Amândoi am plecat din Miami atât de repede... n-avem de nici unele...

Ben se aplecă într-o parte și, scoțând din buzunar două pliculețe, le aruncă pe pătură, lângă Cass.

– Numai două, teamă mi-e.

Pliculețele aveau un model cu blană de tigru.

– Dar ai spus...

În timp ce Ben își aplica din nou buzele peste vena care-i pulsa pe gât, rugămintea murmurată a lui Cass se transformă în implorare.

– Ce te-a făcut să le iei cu tine?

– Speranța?

O sărută pe gât, sub ureche, găsindu-i locul cel mai sensibil.

– Nevoia disperată?

– Ben.

– Da, rostește-mi numele.

Și continuă, neabătut, pe dinapoia urechii, atingând-o cu limba în felul cel mai excitant.

– Asta n-o să schimbe nimic, îngăimă ea, ajungând la limitele rațiunii.

Îi auzi scrâșnetul fermoarului, în contrapunct cu trosnetele rare din sobă. Îl privi cum își scotea blugii și ciorapii dintr-o mișcare, cu grație masculină, și-i arunca pe canapea.

Fără grabă, ca pentru a fi sigur că observa fiecare detaliu, Ben se dezbrăcă de tot și rămase un moment în lumina lumânărilor. Cass îl văzu încordându-se, întărindu-se – i-o văzu în respirație, în privirea dornică, în sfârcuri și bărbăție. Mesajul dintre ei grăia deslușit, la fel de limpede ca erecția lui. Avea să fie un amant îndrăzneț, generos, posesiv, puternic.

– Vorbește-mi, Cass. Spune-mi numele și privește-mă. Nu vor exista scuze, nici regrete, și nu vreau să uiți niciodată. Și-acum, rostește-mi numele.

– Ben.

Capitolul 11

Se întunecase din nou când porniră la drum, simțind acum limuzina ca pe o veche și familiară prietenă. Înaintară cu grijă pe aleea casei lui Frank, până pe drumul acoperit cu zăpadă bătătorită. Așa cum prevăzuse Ben, era practicabil la limită.

După ce se treziseră din somn, Cass fusese categorică. Îl silise pe Ben s-o asculte până la capăt.

– Mi-am dat seama – târziu, în timp ce încercam să rezolv problema relației cu părinții mei, ca să pot merge mai departe – că mama mea e complet goală pe dinăuntru. O chinuiește o nevoie atât de mare, încât tot ceea ce i-aș fi putut oferi eu, ca fiică a ei, nu i-ar fi fost de ajuns. Ca să mă protejeze, mătușa Mavis mi-a spus întotdeauna că mama e independentă. Asta o făcea să pară o aventurieră glorioasă, prin contrast cu mătușa Mavis, care e o scumpă dar, mă rog, nu

seamănă deloc cu mama mea. În copilărie, credeam că dacă și eu voi putea fi independentă, atunci voi reuși s-o regăsesc pe mama. Crescând, am devenit intenționat tot mai puțin dependentă de oameni și locuri, numai ca să mă apropii de ea, în timp ce mama mea continua să-mi scape printre degete.

Când Ben vru să răspundă, Cass ridică o mână. Deși nu era de acord cu cuvintele ei, fu nevoit s-o lase să termine.

– După experiența cu tatăl meu, mi-am dat seama că trebuia să las totul în urmă – și pe el, și pe mama, și toată acea parte din viața mea – și să merg înainte. Am descoperit că-mi displăcea orașul Los Angeles și viața de-acolo. Am constatat că eram și eu o ființă omenească și aveam nevoie de un loc unde să mă simt într-adevăr ca acasă. Numai că nu știu dacă sunt gata pentru asta.

Îl privi cu ochi rugători, dorind din toată inima ca Ben s-o înțeleagă.

– N-am avut prea mult timp pentru a încerca să aparțin cuiva și, dacă n-o pot face, nu vreau ca altcineva să aibă de plătit oalele sparte. Cunosc durerea de soiul ăsta și niciodată nu i-aș cauza-o altcuiva. Mai ales unui om pe care-l iubesc. Prin urmare, azi când am să-mi iau zborul înapoi spre Miami, nu mă căuta.

Nu va folosi la nimic. E mult prea devreme ca să fiu gata. Dacă voi fi gata vreodată, ceea ce, sincer îți spun, mă îndoiesc.

* * *

Între timp, cerul se înseninase și nu se vedea nici o mașină.

Fură cu atât mai surprinși când, în apropierea cotiturii spre Cairo, Illinois, văzură niște lumini roșii de semnalizare reflectându-se în zăpadă, semn că undeva mai în față se întâmplase ceva.

– Ce e? întrebă Cass, risipind tăcerea cam încordată.

– Nu știu. O mașină în șanț, cred.

Ben încetini ușor. Doi bărbați se chinuiau să scoată un sedan alb murdar, înțepenit cu botul într-un șanț.

– Ben, sunt Bobii!

Aproprindu-se de sedan, Ben își dădu seama că și cei doi văzuseră limuzina. Deschise geamul, dar nu opri.

– Hei, Ben! Cass!

Bob Sellers veni spre ei, cu un zâmbet lățindu-i chipul masiv și dur.

– Unde-ați fost? Ieri dimineață v-am pierdut urmele, pe ninsoarea aia, și pe urmă... Alo, Ben! Stai o clipă!

Ben merse mai departe, destul de încet, iar Bob Sellers o luă la fugă, rămânând în dreptul ferestrei.

– Stai puțin, dom'le! Nu ne-ajuți și pe noi să ieșim de-aici?

– Ba pe-a mă-tii! răspunse Ben, închizând fereastra, în timp ce-și continua drumul.

Da, furia continua să-i clocotească în vene și avea pe cine să și-o descarce. Dar cel mai mult se bucură că avu ocazia să-i adreseze lui Bob Sellers, pentru ultima oară, un salut cu două degete la frunte.

– Ben! exclamă Cass. Nu-i ajuți?

– Ducă-se dracului.

– Nu ești cam copilăros?

– Duce-m-aș și eu dracului. Oricum, au telefon în mașină. Numai că va dura cam mult până să le vină ajutoare.

Timp de aproape patru ore, Ben conduse concentrat, ținându-și gura și evitând s-o privească pe Cass.

Din fericire, Murphy dormea ca un prunc.

În timp ce se apropiau de Saint Louis, iar șofatul devenea tot mai ușor, datorită buldozerelor care curățiseră zăpada, Ben începu să se irite din nou. Refuza să se recunoască înfrânt. Era prea încrezător. Nu știa când să se oprească. De câte ori auzise aceste reproșuri?

Cass era prea încăpățânată ca să-i forțeze mâna, iar el era un om care forța prea tare.

Dar îi plăceau provocările. Și, în acel caz, provocarea era femeia tăcută și îndărătnică așezată lângă el. Femeia de care se îndrăgostise.

* * *

Când Cass și Ben ajunseră la periferia orașului Saint Louis, soarele răsărea la orizont, explodând în strălucirea unei zile senine. Lumina zăpada care învăluia totul ca frișca bătută, făcând-o să sclipească orbitor. Lui Cass nu-i venea să-și creadă ochilor. În viața ei nu mai văzuse o asemenea frumusețe. Pădurile și dealurile, terenurile agricole, până și autostrada, toate erau transformate într-un tărâm de vis.

Pentru majoritatea oamenilor, aceea ar fi fost o dimineață de joi obișnuită. Dar, lăsând la o parte spectaculoasa priveliște, pentru Cass nu era deloc așa.

Îi spusese lui Ben să-i rezerve o cameră la un motel, în apropierea aeroportului, pentru ca după-amiază să decoleze fără alte probleme. Pe lângă biletul de avion, sora lui, Faith aranjase cu mătușa Mavis transportul limuzinei, și cu asta toate se rezolvaseră.

Punct.

Și de la capăt.

În aceeași după-amiază totul avea să se termine, iar atunci putea să înceapă durerea.

Continuând să urmărească drumul pe hartă, Cass bifă intersecția cu Șoseaua 270. Dar nu și pe următoarea.

– Ben.

După patru ore și ceva de tăcere și noduri în gât, vocea îi suna răgușit.

– De ce cotești pe I-44? Aeroportul nu e...?

– O luăm spre vest, Cass.

– Spre vest?

– La sud și vest de Saint Louis, statul Missouri e foarte pitoresc. La poalele Munților Ozark. Deși nu e un peisaj montan propriu-zis. Coline și păduri. Ferme în văi. Râuri și pâraie. Cam ca peisajele pe care le-am tot văzut.

– Ce tot vorbești?

Privind-o, Ben zâmbi cu gura până la urechi.

– Îți vând o proprietate, domnișoară.

– A, nu. Nu pot face asta, Ben.

– Dacă urmează să-mi trăiesc tot restul vieții la Summer Hill fără tine, atunci va trebui să trăiești și tu cu amintirea a ceea ce pierzi.

– Nu crezi c-a fost destul? Pentru informarea ta generală, nu fac asta ca să suferim. Evit să te rănesc, pe tine și pe oricine ar mai...

– La copiii noștri te referi, Cass? La copiii care, dacă ar fi după tine, nu vor exista?

– Nu e nevoie să fii crud, spuse ea cu voce încordată. Du-mă doar la aeroport și lasă-mă să plec.

Ben o privi. Era din nou neras și arăta chinuitor de familiar. Stetson-ul și cojocul western îl făceau să arate ca un bandit, în contrast cu omul de afaceri conservator, sau chiar și cu omul simplu Ben, bun și civilizat.

– Spui că facem parte din două lumi diferite. Ei bine, eu aș spune că viața mea nu e prea diferită de a altcuiva. De cele mai multe ori, mă trezesc din somn și mă duc la lucru. Îmi dau toată silința și pun suflet. Ce e diferit în asta?

Cass nu răspunse. Nu voia să se contrazică din nou.

– Știu care e problema cu tine, continuă Ben. Ți-e frică.

– Ai dreptate, mi-e frică. Și, dacă ai înțelege cu adevărat problema, te-ai teme și tu.

Asta îl reduse la tăcere. Dar pe Cass o mai frământa și altceva, nu numai „problema“.

Se temea că avea să-i cedeze lui Ben. N-ar fi fost nevoie decât s-o privească, să-i zâmbească, să-i vorbească, s-o atingă. Ceda de fiecare dată.

– Pot să mai dau un telefon? întrebă el, luând-o pe nepregătite.

Cass ridică din umeri.

– Aproape am ajuns, spuse Ben, în timp ce forma numărul. Îl sun pe Cotton, majordomul de la Summer Hill, ca să-l anunț că venim.

Nu peste mult, îi răspunse cineva.

– Alo, Cotton?... Mda, eu sunt. Auzi, poți să deschizi poarta? Sunt pe drum... Imediat. Ai deszăpezit aleea din față?... Bine... Nu, nu pleacă azi la Miami. Nici eu nu mă întorc, nu încă, cel puțin, dar pe-asta am s-o explic mai târziu. Și deschide poarta, da?... Mhm, la casa cea mare. Îți mulțumesc.

După vreo cincisprezece minute, poarta apăru. Enormă, din fier forjat, încadrată pitoresc într-un frumos gard viu de tuia, îi aștepta deschisă, primitoare. Intrară lin, pe o alee curățată care șerpuia printre spații libere așternute cu zăpadă și copaci cu ramurile dantelate alb.

– Aici locuiește Faith, spuse Ben, arătându-i o alee care cotea într-o parte. O s-o cunoaștem mai târziu. Probabil că tocmai trezește băieții și dacă l-am duce acum pe Murphy acolo ar ieși ditamai tărăboiul.

Deși nu voia, Cass era fascinată și impresionată. Imediat, în fața ei apăru Summer Hill. Cea mai mare ispită. Visul suprem.

O clădire grațioasă de piatră cenușie, cu două etaje, acoperită cu iederă verde, din fața căreia îi chema un peron cu coloane. Lui Cass i se tăie respirația.

– E frumoasă, fu ea nevoită să recunoască.

Ben frână în fața treptelor late care urcau spre peron și opri motorul.

– Tamarei nu-i plăcea, așa că-n ultimii ani n-am mai prea venit pe-aici. Vino, o chemă el, alungându-și amintirile neplăcute. Pe Murphy îl vom lăsa să doarmă, în timp ce aruncăm o privire. Stai să iau și Trompeta.

Cass uitase cu totul de Trompetă.

Și nu voia în nici un caz să coboare din mașină.

Între timp, însă, Ben ajunsese lângă portiera ei, și știu că nu mai avea încotro. Se întrebă dacă cineva putea să-i refuze ceva lui Ben.

Ținând-o pe Cass de mână, cu lada sub celălalt braț, Ben o trase după el pe treptele de piatră, pe sub porticul înalt cât două niveluri, cu patru coloane masive, după care deschise ușa de la intrare.

Se opriră un moment, Cass având timp că absoarbă impactul holului din față.

Primele care o frapară fură ferestrele cu draperiile lăsate, husele contra prafului și o impresie generală de tristețe. Dar imediat observă scara grandioasă, arcuită, cu balustrade de fier forjat, care urca spre etajul întâi, iar de-acolo până la al doilea.

– E superbă, murmură ea încurcată.

– Un apanaj al bogăției, comentă Ben cu un zâmbet, conducând-o prin hol.

Din cauza grabei, Cass abia apucă să întrezărească două camere mari la parter, de o parte și de alta a holului. Pardoseala de marmură din hol și parchetul din camere erau acoperite cu covoare orientale.

– E stil Colonial Revival, în mare, spuse Ben, continuând s-o tragă după el. Dar în general avem un amestec destul de eclectic. Vom privi pe îndelete tot ce te interesează, imediat ce punem vaza la locul ei.

Camerele fugeau pe de lături.

Lambriuri din lemn de esență tare, damasc... Biblioteci înalte până-n tavan...

Da, Cass, cu cunoștințele ei artistice, știa ce vedea. Tablouri pe care ar fi vrut să le examineze în voie. Bibelouri prețioase pe console. Lemnărie masivă, încrustații complicate, chiar și un blazon heraldic, apărând în fața lor la capătul coridorului de la etaj.

După ce trecură de blazon – prins deasupra unei firide care conținea un grațios nud feminin de marmură – Ben intră într-o cameră mai mică. Era o încăpere octogonală, ale cărei ferestre alternau cu vitrine pline cu sticlărie. Dușumeaua era din dale de marmură albe și negre, iar când Ben aprinse luminile – lămpi escamotate în vitrine – Cass nu-și putu stăpâni o exclamație.

– Colecția bunicii mele, spuse el mulțumit, în timp ce Cass se învârtea încet în loc, în mijlocul camerei.

Rafturi-rafturi cu obiecte din sticlă, fiecare expus impecabil și însuflețit de lumini, într-o bogăție de străluciri orbitoare. Ca niște pietre prețioase, scânteiau și ispiteau. Culorile, diversitatea, iscusința și măiestria tuturor erau incredibile.

Ben deschise lădița, cu un instrument pe care-l scosese dintr-un sertar. Începu să scoată straturile de material protector, sub privirile lui Cass.

– De obicei, spuse el, astea nu se mai ambalează în lăzi, deși Trompeta lui Napoleon e bine protejată. În prezent, se folosesc cofraje modelate anume. Nu suport să umblu cu ele, sunt uluitor de fragile.

Pe măsură ce o despacheta, Trompeta se vădi a fi o vază aproape de două ori mai mică decât părea ambalată. Avea formă de corn, cu coada încolăcită servindu-i drept suport – cam ca un corn al abundenței stând cu gura în sus – și era turnată din sticlă lăptoasă. Nu avea mai mult de treizeci de centimetri înălțime.

– Cum spuneam, nu e cea mai valoroasă piesă a bunicii mele, dar este favorita ei, continuă Ben, ducând-o cu grijă spre un raft gol.

Într-adevăr, în momentul când o puse la locul ei, Cass își dădu seama că era piesa centrală a colecției.

– Oricum, am să mă bucur că le expediez pe toate de-aici, anunță Ben. Cu ani în urmă, bunica mea a luat toate măsurile necesare pentru ca, la moartea ei,

colecția să fie dispersată. Dar, dacă voi locui aici, nu vreau s-o mai am în casă. Mă enervează problemele de securitate, pentru protecția ei. Așa că o să se ducă. Va trebui să insist, dar în cele din urmă o să mă înțeleagă. Și mă va pune să aleg piesa pe care vreau s-o păstrez. Colecția se va împărți în mai multe grupuri și obiecte individuale, destinate mai multor muzee și persoane diferite. Din motive sentimentale, Faith a ales prima piesă pe care i-a dăruit-o bunicii soțul ei – cea de la care a început toată nebunia asta. Eu, însă, nu m-am gândit niciodată prea mult. Acum, însă...

Se apropie de Cass.

– ...cred că voi alege Trompeta. După toate prin câte-am trecut împreună, mi se cuvine.

Cass fu nevoită să zâmbească. Un zâmbet ușor – dar, totuși, un zâmbet.

– Cass, urmă Ben, ezitând s-o atingă. Îmi dau seama că aș fi putut fi convins să las casa asta în urmă și să merg înainte. Încă mai poți pleca și tu, poate ca să-ți regăsești libertatea. Dar va trebui să te întrebi, de-a lungul anilor, dacă n-ai fi fost mai fericită aici, cu mine.

Când Cass se întoarse brusc spre el, Ben fu surprins. Era atât de aproape încât ar fi putut-o cuprinde în brațe. Dar cel mai mult îl mira zâmbetul de pe fața ei.

– Nu te dai bătut niciodată? îl întrebă.

Ben clătină din cap.

– Niciodată. În sinea mea, niciodată. Când e vorba de tine – niciodată.

– Mă rog, cel puțin mi-ai lăsat patru ore de gândire, în dimineața asta. Pe drum încoace. M-am gândit, și cred că ai avut dreptate.

Ben își înclină capul cu pălăria Stetson, ca și cum n-ar fi înțeles-o, ca și cum s-ar fi temut să nu-i interpreteze greșit surâsul, răspunsul.

– Eu? Am avut dreptate?

Cass chicoti de-a binelea. Dar când Ben vru să adauge ceva, îl ocoli, revenind spre mijlocul camerei.

– Nu, îl preveni ea. Ai vorbit până la saturație, iar acum am și eu ceva de spus.

– Atâta vreme cât îmi spui că am avut dreptate, n-am de gând să te opresc.

Cass râse.

– Nu fac decât să te previn, Ben Wyden. Bunicul meu mi-a spus întotdeauna că sunt elastică și m-am gândit și la asta.

– Elastică...?

– Știi, când mă lovesc de ceva, ricoșez. Poate că mai am câteva probleme de rezolvat dar, când mă apuc de ceva, nu cedez niciodată. Cu asta, ți-ai găsit perechea.

Și, Ben, continuă ea, împiedicându-l să se apropie, cu o mână întinsă. Nu, n-am terminat. Stai acolo până termin.

– Atunci, termină.

– Îmi place casa ta. Iar pe tine te iubesc din ce în ce mai mult. Până și cățelul mi-e drag, și Trompeta asta sucită.

– Trompeta...? repetă el, cu un zâmbet răutăcios.

Și, ca un uragan de nestăvilit, fără s-o mai asculte, o cuprinse într-o îmbrățișare zdrobitoare.

– De fapt, continuă Cass, râzând, îmi place atât de mult casa ta, încât am ajuns la concluzia că nu m-ar deranja să fiu bogată.

– Și mie îmi place limuzina ta, replică Ben, sărutând-o pe vârful nasului.

– Limuzina mea?

– Mi-am făcut visuri cu tine pe bancheta din spate. În tot timpul cât conduceai. Câte-mi treceau prin minte, amândurora ne-ar fi crăpat obrazul de rușine.

– Vrei să spui că nu citeai ziarele?

– Mai mult mă prefăceam...

Ridică sugestiv din sprâncene, făcând-o să râdă din nou.

– Deci, ce spui? Ce-ar fi să-l căutăm pe Cotton? Poți să-l cunoști, iar apoi se va ocupa el de Murphy, o vreme. Cotton iubește foarte mult câinii. După care, noi doi am putea să... ăă... să parcăm limuzina în grajd. E gol, desigur, așa că putem vedea dacă nu cumva reușim să punem în aplicare măcar unul dintre visurile alea ale mele. Era vorba că te pricepi să alergi după visuri, nu-i așa?

– O, Ben, dar tu ești mai minunat decât orice vis!

Sfârșit